

Évforduló

2024. április 25.

Mária:

Eljött számunkra az évforduló ünnepe, amikor Jó Jézus Krisztus Urunk – eddig úgy adta mindig meg számunkra, hogy mindig az elmúlt éveknek kiemelkedő eseményeit próbálta elénk vetíteni, hogy egy kicsit emlékezzünk a kezdetről a mai napig. Bízva és reménykedve, hogy a mai nap is így fog felénk és hozzánk fordulni, és átélni azokat az eseményeket, pillanatok, ajándékokat, kegyelmeket, szeretetet, amellyel e hosszú idő alatt megajándékozott bennünket, s amelynek részesei lehettünk. Hisz egyre többen és többen el tudjuk mondani, hogy mi mindent kaphattunk már itt ezen a helyen Jó Jézus Krisztus Urunktól, amit ajándékol szeretettel adott számunkra. És a mai nap is erre próbálunk felkészülni, hogy Jó Jézus Krisztus Urunk a jelenléte szeretetével, Fényének sugarával átölelve, felmelegítve, megerősítve, és megadja számunkra mindazt, ami a mai napon kegyelem, szeretet, ajándék felénk és hozzánk, hogy megérinthesse ismételten szívünket. S ezt az érintést érezzük szívünkben, lelkünkben, hogy: „Igen, Uram, köszönjük, hogy kiválasztottál az út porából bennünket, mert szükséged volt reánk, és nem hagytál bennünket elveszni. Megadtad számunkra a meghívást, a meghívást felismerve, elfogadva elindultunk. És Te vagy a Jó Pásztor, és mi vagyunk a bárányok.”

Hisz ha visszatérnénk e hónap gólgotai tanítására, pont ezt a tanítást adta számunkra, hogy „Én vagyok a Jó Pásztor, aki életét adja juhaimért. Én nem vagyok béres, mert a béres, az nem törődik a juhokkal, és hogy ha jön a farkas, elszalad. A farkas eljön, szétkergeti őket, némelyeket elragad, és széttép. De Én, aki a Jó Pásztor vagyok, életemet adom értetek. Vannak más akolban is bárányaim, akiket vezetnem kell, és ezeket is meg kell védenem.”

Tehát a mai nap is úgy kell arra gondolnunk, hogy Jó Jézus Krisztus Urunk ennyire szeret bennünket, hogy a húsvéti homília az öröm, a hajnali feltámadásunk, ez mind azt bizonyította, hogy Jó Jézus Krisztus valóban életét adta az Ő bárányaiért testvéreiben. És értünk is támadt fel ebből a halálból, hogy megmutassa számunkra, hogy az élet erősebb a halálnál, és az élet, amely meghívást ad számunkra a küldetésünkben, a követésben, az út felismerésében, hogy elindulhassunk együtt, közösen az úton.

Most még, mielőtt elindulnánk, szeretnék hálát és köszönetet mondani mindazon testvéreimnek, akik már adakoztak, hisz a kamera tegnapi nappal megérkezett, a Pisti testvérünk, a bástya, ő volt itt, hisz tudjuk, ő szokta, és a Jani felvenni a dolgokat, megörökíteni, őneki mutatta meg István, hogy hogy működik ez az új kamera, összeszerelte ismét, hogy tudják majd... Nem kell nekik így

tartani, ahogy rárakták a régi tartójára. A régi kamerához is, hála Istennek, van és lesz, van, ami már itt van, és még várnak egy valami apróságot, hogy azt is meg tudják javítani, végül rájöttek, hogy meg lehet azt is javítani, s akkor majd kettő lesz itt, hogy ne járjunk így, mint most, hogy a bűnbánat-időt végig nem tudtuk képpel megörökíteni, csak diktafonnal tudjuk, hanggal. Tehát így jelent meg a Golgota is, és minden.

Még egy kicsi pénz hiányzott hozzája, de örülünk neki, hogy eddig is, amit adatok, hogy most már ma tudott működni.

Valahol úgy éreztem, hogy az Úr Jézus talán ezt a napot érezte Ő is legfontosabbnak, hisz többször mondtam nektek még a Golgota, ennek a hónap Golgotáján is, hogy segítsetek imádkozni, hogy most már tényleg legyen kameránk, mert szükséges lenne. Hisz a Feltámadást egy kölcsön kamerával örökítettük meg, a Feltámadást és a szentmisét, de most örülünk, hogy már ismét tudunk rendesen működni, a testvérek tudnak majd látni, mikor itt maradnak, hogy érezzék a segítő szent kegyelmet, és én ezért hálát és köszönetet mondok mindazoknak, akik segítettek abban, hogy ez létrejöjjön, és erre az ünnepre megvalósult.

Ennek reményében most közösen elindulunk a mai nap is Jó Jézus Krisztus Urunkhoz, aki szintén, ahogy a Golgotára szoktunk menni, mindig azt szokta mondani, mert azt szokta nekem mutatni, hogy: „Ölelésre tárom a karjaimat, így várom mindazokat, akik hisztek és bíztok Bennem, és Hozzám akartok jönni.”

Így a mai nap is így megyünk közösen, együtt át a sátorba, hogy ott vegyünk részt a kegyelem szeretetében.

Ennek reményében most először Jó Jézus Krisztus Urunkat köszöntjük:

Uram, Jézus, köszöntünk most Téged...¹

Köszönjük, Uram, hogy ezt a kicsi Közösséget még megtartottad. Igaz, mi is fogyunk, mert az idősebbjei, vagy betegek, vagy nem tudom, hogy mondjam, hisz tudjuk, ma élünk, de senki sem biztosít róla, arról, hogy holnap is élhetünk, hisz mindig ezt mondja Jó Jézus Krisztus Urunk, hogy felkészülteknek kell lenni. És ahogy befejeződnek a földi pályák, új testvérek egyre kevesebben és kevesebben érkeznek hozzánk. De nemcsak mi vagyunk így, lássuk ezt a templomokban is, a Mennyi Atya házában, hogy néha ott is milyen kevesen vagyunk. De mi hálát és köszönetet adunk ezért a Közösségért, akik ma is összejöttünk csak azért, hogy Jó Jézus Krisztus Urunk szeretetében, örömben ünnepelni tudjunk.

Ennek reményében, ahogy most a Golgotára szoktunk menni, úgy elindulunk, hogy folytatódjon az ünnep kegyelmének ajándéka.

Indulj...²

Úgy látom, mindenki befért. Akkor letérdelek, és elkezdjük.

Az Atya, a Fiú és a Szentlélek nevében. Ámen.

¹ A jelen lévő testvérek elénekelik a Mária által elkezdett éneket (*Sükösdie énekek éneke*, 31. ének).

² A jelenlévők elénekelik a Mária által megjelölt egyházi éneket (*Indulj az úton...*).

Uram, Jézusom, eljött számunkra ma az évforduló ünnepe. Ismét itt vagyok Előtted, és velem együtt itt vannak testvéreim, pásztoraim, akiket elhelyezek a Te Szentséges Szíved oltalmába. Fogadd el tőlem őket a hála és a köszönet jelében, hogy kitartottak mellettem a segítők, a bátyák, a családtagok, a zarándok-testvérek és a pásztoraim, akik a legnagyobbat, a szentmise-áldozatot bemutat-hassák Isten dicsőségére és a mi lelkünk üdvére.

Bízva és reménykedve, hogy a mai nap is úgy jössz el hozzánk, hogy egyre többen és többen érezzék Fényed melegségének jelenlétét a szeretetben, hogy itt vagy közöttünk, reánk tekintesz, és ha szükséges, megajándékozol ajándékkal, ami által öröm és boldogság töltheti el szívünket, lelkünket.

Így a mai napon eljöttem Eléd nyitott szívvel és lélekkel, hisz ma nincs felajánlás, csak a hála és a köszönet elhelyezése. Bízom és reménykedem, hogy egyre többen és többen velem együtt érzik, hogy a hála és a köszönet szeretete hogyan fog átölelni, megerősíteni bennünket, nemcsak a mai napon, hanem a többi napokban is, ami reánk vár. E hónap tanításodat úgy adtad felénk, hogy higgyünk és bízunk Benned, mert Te vagy a Jó Pásztor, aki ismeri juhait, hallgatnak szavára, és ha kell, még az életét is odaadja értük. Mi most itt vagyunk Előtted, örülünk, hogy testvéreid lehetünk, hogy kiválasztottál az út porából a meghíváshoz és a küldetéshez.

Jézus Krisztus Urunk:

A Fény megérintette testvérem. A Fény erőssége eldöntötte.

Egy páran figyelik, hogy mi történik ezzel az asszonnyal, aki fekszik, és sír. Valami történt vele.

Akikkel érkezett, már majdnem mindenki a buszon van, de ő még mindig csak fekszik a fűvön, és semmire sem reagál. Keltegetik, hívogatják, de mintha valami történt volna vele, nem érzékel semmit. Ekkor így szólnak:

– Küldjük oda gyermekeit, azok csak majd fölrázzák.

S elkezdik rázni, és így szólnak:

– Anya! Keljél föl! Itt hagynak bennünket. Ne maradj ma itt a fűvön, keljél föl. Gyere, mert itt hagynak minket.

De az asszony semmire sem reagál, nem érzékel semmit ebből a külső világból. Ő nyugodtan fekszik, és mintha valakivel beszélgetne, vagy valakihez szólna, nem tudjuk. Bólogat is, szája is jár, de nem értjük, mit mond.

Ismét elkezdik rázni:

– Keljél már föl, mert itt hagynak!

Ekkor az egyik testvér oda szól a szervezőhöz:

– Gyere, nézd meg, a Mari csak fekszik, jár a szája, csak nem értjük, mit mond.

Erre ő is oda jön, végigmérve nézett rajta pár percig, az után így szól:

– Nekem mennem kell, mert a többiek is mennek el, hogy elbúcsúzzunk, elköszönjünk tőlük.

Majdan felül, körbenéz, megkérdezték tőle:

– Mi történt veled?

Így szól:

– Nem tudom. De olyan jó érzés volt! Melegség járt át, és valaki szólt hozzám, de nem láttam, hogy ki az, mert csak azt láttam, hogy jött a Fény erősen felém, és ahogy közeledett, mint egy gömb, úgy nézett ki, és benne csak egy száját láttam, ami mozog, és az után hallom a hangot, hogy: „Megszabadultál bűneidről, és gyógyulást kaptál a betegséged révén.”

Kérdezik, ki volt.

– Nem tudom megmondani, nem láttam.

De akkor már így szólnak, szinte mérgesen:

– Keljél már föl, mert már olyan mérgesek a buszon, hogy itt hagynak bennünket.

Mária:

De még úgy érzem, nem bírok felállni.

Majd ismét felállva, elindulok én is a gyermekeimmel, a családtagokkal a buszra. De amit ott adtak nekem kiabálva, senkinek sem kívánom. S mondtam nekik sírva:

– Nem bírtam felkelni. Nem bírtam jönni.

De nem törődtek velem. Úgy éreztem, jobb, ha nem szólok semmit, hogy mi történt, hogy mit láttam.

Az a nagy Fény és (...) csak a sírás erőltetett, és az volt rajtam (...).

Majd haza érve elmondjuk itthon:

– A Marival történt valami.

És ahogy elmondja, és itt is azt mondják neki:

– Pont te?! Pont veled?!

Már úgy éreztem, nem kell beszélnem. Faggatnak, hogy mondjam el, mit láttam, mit hallottam, de nem akartam már beszélni. Úgy éreztem, hogy nem hisznek nekem, csak a könnyeim jöttek, és jöttek.

És ahogy így vagyunk itthon, jön a szomszéd, aki szintén akart velünk jönni a busszal, de közbejött neki valami, és nem tudott, s úgy érezte, átjön, megkérdezi, hogy milyen volt, mi volt ott. És ahogy jön befelé a házba, csak dúdolgat, és dúdolgat: „*Vezetsz, Uram, vezetsz, érzem szent kezedet. / Veszélyes szirteken, sötét ormok felett.*” Ezzel az énekkel jön át, dúdolva magában:

– Azért csak jönnöm kellett, mintha valaki vezetett volna. És csak ez az egy ének jött, hogy dúdolgassam. De most örülök, hogy itt vagyok, hogy átjöttem.

És ő érdeklődve kérdezte, hogy mi történt. És mikor elmondottam neki, elcsodálkozott, és így szól:

– Akkor biztos, ez az érzés indított engem is, hogy ide jöjjetek hozzátok. És ezt az éneket kellett énekelnem. Hisz akkor engem az Úr Jézus vezetett hozzátok, hogy jöjjetek át!

És akkor így szól:

– Hát, ha már végig ezt az éneket kellett dúdolnom, és valaki ide vezetett hozzátok, én most már hiszem, hogy az Úr Jézus volt, Ő adta számomra az

indíttatást, hogy jöjjenek át hozzátok. Hát akkor örömmel énekeljük el az éneket az Úr Jézus Szívéhez.

„Vezetsz, Uram, vezetsz...”³

Az énekkel köszöntötték az Úr Jézust. Ahogy egymás között beszélgetnek, az után azt mondja, hogy:

– Haza megyek, mert nem is tudják, hogy hova jöttem el.

Mi is megnyugodva várjuk a holnapi napot, hogy mi lesz holnap. És kérdezik. Erre azt felelem:

– Nem tudom.

Másnap többször megkérdezték:

– Na, érzel már valamit? Vagy érzed a melegséget? Történik majd valami?

De nem tudok rá válaszolni, hisz nem érzek semmit.

Jött egy újabb nap. Ismételten várják, hátha történik valami. De ez a nap is úgy múlt el, mint az előtte lévő nap. Nem láttam, nem hallottam, nem éreztem semmit. És nem értették.

Ismét jött egy újabb nap, de akkor útra is készültünk. S akkor már egyre többen és többen jöttek, mert biztos, valami fog történni:

– Menjünk, legyünk mellette – így szólnak többen és többen.

El is mentünk.

És most ismét.

– Beállunk a kenetre – ahogy mondták –, hogy gyógyulást kaphassunk.

És olyan volt, mintha áram rázna. Melegség. Az után ismét látom a Fényt. És ahogy közeledik felém, megint, mintha sírnom kellene, de nem tudom, miért. S megint itt a gömb, a benne kialakított száj, amely így szólt felém és hozzám:

– Kérem, add át az emberiség felé, akik testvéreim.

De hogy miért mondtotta ezt, azt nem tudom. Hogy:

– Nincs béke az emberi szívekben. A gyűlölet tombol. Ezen változtatni kell.

Megígértem, hogy beszélek róla.

És ekkor az a melegség átjárt, és megint olyan jól érzem magam.

Megint sokára, ahogy ők mondták, ébredtem fel. És amikor felültem, mindjárt megkérdezték:

– Láttál valamit? Hallottál valamit?

Előbb végignéztam, és most többen voltak, mint múltkor, akik várták, hogy miről fogok beszélni. S akkor elmondottam:

– Ugyanúgy jött a Fény felém, utána benne a gömb, amelyben kialakult a száj, és megint mozgott, az után hallottam a hangot, és azt mondtotta: „Az emberi szívekben nincs jelen a szeretet, tombol a gyűlölet, és ezen változtatni kell.” Ennyit mondott. Én csak ennyit tudok nektek elmondani.

Akkor volt, aki kérdezte:

– És hogyan kell változtatni?

Mondtam:

³ A jelenlévők elénekelik az éneket.

– Nem tudom. Én csak ezt hallottam, ezt kaptam, ezt tudom elmondani nektek. De ismét látom, hogy kételkednek, és már én is magamban, és már megint úgy érzem, hogy sírnom kell.

Az a legjobb talán, ha nem is szólok senkinek semmit már.

Ismét várják a napokat, hogy mikor történik már valami. De most már több nap telt el az utolsó találkozás óta, s minden nap többször és többször megkérdezték tőlem:

– Nem érzel semmit? Nem látsz semmit? Nem hallasz semmit?

És mondom, hogy nem.

Már majdnem úgy éreztük, hogy ez volt az egész, amit láthattam és hallhattam? Hisz már lassan egy hét is eltelt, és nem láttam, nem hallottam, nem éreztem semmit.

És ahogy itthon imádkoztunk, az ima közben eldőlt, és akkor már érezték a mellettem lévők, hogy valami történik:

– Kell szólni a szomszédoknak, hogy jöjjenek! – így szólnak a családtagok.

Jön a Fény. Milyen erős és vakító!

Megjelenik a gömb. Jé, de most nem olyan, mint eddig volt! Most a szivárvány színei, mintha átölelnék. Vannak nagyobb foltok és kisebbek benne, a színekből. És kialakul a száj, és látom, hogy mozog, és ismét szól:

– A megbocsájtás és a türelem, ami kell, hogy az emberi szívekben legyen jelen.

Meglepődtem, hogy ilyent kér tőlem.

Ismét azt mondta, mondjam el, látni fogom, hogy kiknek beszélhetek róla, és amikor érzem azt, hogy nem kell, akkor ne szóljak semmit.

S ennek most nagyon örültem, hogy megadta részemre.

Ismét megkérdezték:

– És mit hallottál? Mit láttál? S a Fény ugyanúgy jelen van?

S akkor elmondtam, hogy:

– Nem. A Fény ugyanúgy jelen van, de a gömb már nem úgy volt jelen. A gömböt átfonta a szivárvány színei, s voltak benne nagyobb és kisebb foltok, a szívekben, s utána alakult ki a száj.

– És megint szólt hozzád? – kérdezik.

– Igen. És a türelem megbocsájtását kérte, hogy mondjam el, hogy legyen jelen az emberi szívekben.

– És még mindig nem tudod, ki szól hozzád?

S mondtam, hogy:

– Nem.

– Biztos, a rossz van veled. Olyan nincs, hogy nem tudod, hogy ki szól hozzád!

Ez után egy kicsit elszomorodtam. Az örömet megint igyekeztek megváltoztatni, hogy ne legyen bennem az a teljes öröm a Fény szeretetével, amit átéltem, amit láthattam, amit megtapasztalhattam.

Akkor többször magamban imádkozva, és már volt, hogy azt mondtam én is:

– Ha nem tudom, hogy ki szól hozzám, akkor jobb, ha többet nem kapok semmit, mert nem tudom elmondani. És azt mondják, hogy a rossz van velem. De én a rosszal nem akarok együtt lenni.

És ismét elmúlt egy hét, amikor megint látom a Fényt, a Fényben a gömb jön felém a szivárvány színeivel ismételten. És látom, hogy megint átalakult, benne a száj. Én most felkészültem, hogy megkérdezzem majd, hogy ki szól hozzám. S ekkor félve, de megkérdeztem:

– Ki szól hozzám e száj által? Mert kérdezik tőlem, és nem tudok válaszolni, és azt mondják, hogy a rosszal vagyok. De én a rosszal nem akarok lenni!

És már nem is merem nézni a Fényt. Megint úgy érzem, hogy sírnom kell, mert a rosszal nem akarok lenni.

És ekkor hallom a hangot:

– Íme, Én szólok feléd és hozzád.

Akkor óvatosan fordítom a fejemet a Fény felé:

– Bocsáss meg nekem! Bocsáss meg nekem! Nem magamért mondtam ezt Neked. Bocsáss meg nekem!

Elszégyeltem magam, és a meglepetéstől sírásban török ki.

A Fény átölel, felmelegít, és nyugalom ölel át.

– Köszönöm! Köszönöm! Bocsáss meg nekem! Bocsáss meg nekem!

Mikor ismét magamhoz tértem, s ahogy végignéztem a jelenlévőkön, azt láttam, mintha ők is sírtak volna. S akkor megkérdezték, hogy:

– Mi történt? Miért kértél bocsánatot?

És akkor elmondtam:

– Tudom, hogy ki szól hozzám. Átalakult a gömb. Először forgott, és elment távolabb, és utána azt láttam, mintha valaki jönne felém a mozgásban. De akkor még nem tudtam, hogy ki az. És amikor egész közel jött hozzám...

(...)

Vakító fehér ruhában, a derekán egy aranyöv, a haja ilyen gesztenyés barna, vállig érő, de a szemét nem tudom megmondani, olyan erős a Fény, hogy azt nem tudom megmondani, hogy milyen színű, a szeme. Mezítláb, saruban van.

És ekkor mondtam, hogy:

– Ő szól felém, Ő választott ki, hogy általam szóljon az embereknek, akiket nem tudtuk, hogy miért mondta nekem, hogy testvérek. „Mert ti mind testvéreim vagytok” – így mondta most el, akik Hozzája tartozunk, és akik követjük Őt, és akik azt mondjuk, hogy imádkozunk. De utána az a Fény átölelt, felmelegített, megerősített, és egészen, egészen jó érzésem lett. Azt kérdezitek, hogy miért sírtam? A sírásom meglepetésemből jött, mert amíg nem láttam teljesen, hogy ki az, ami a Fényben mozog, addig nem kellett sírnom, csak mikor megjelent előttem, mikor láthattam, hogy én ezt megkaptam.

Ekkor már egyre többen és többen tudomást szereztek róla, és jöttek az emberek hozzánk. De legtöbben nem azért, hogy imádkozzunk, nem azért, lehet, hogy higgyünk is mindjárt, hanem a kíváncsiság vezette őket, mit látnak, mit hallanak, és mit érznek.

Hisz ekkor egyre többen és többen, ahogy mondani a kezdetekben, ugye, néhányan emlékeztek, akik még jelen vagytok, mikor azt mondottátok:

– Hát elmegyünk, egy kicsit beállunk. Egy kicsit érezzük a melegséget, ami a Mariból vagy kiből árad, azt nem tudjuk, de jó.

Jöttetek.

De az után elkezdett tanítani, és azt kérte, hogy imádkozzunk, köszöntsük az Édesanyát, a Szent Szüzet. Imádkozzunk, énekeljünk, ne csak beállítás legyen, amiért jönnek az emberek. Próbáljuk őket rávezetni az imára.

És ahogy így vagyunk jelen, és imádkozunk, ekkor azt mondotta a tanításban, ahogy tanított, hogy:

– A *Fájdalmas szentolvasót* most ne imádkozzátok. Imádkozzátok az *Örvendetest*, ahogy mondtam, az örömben. Imádkozzátok a *Dicsőségest* a kegyelemben.

Jézus Krisztus Urunk:

Majd később imádkozhattátok már a *Világosságot*. De azt mondtam, a *Fájdalmast* még ne, mert a *Fájdalmas szentolvasóhoz* még majd fel kell nőnök.

De sokan és sokan nem értették. Ekkor megint támadást érte kiválasztott testvéremet:

– Most már tudjuk, hogy biztos, a rosszal vagy! Olyan nincs, hogy neked az Úr Jézus megjelenik, és azt kéri tőled, hogy te a *Fájdalmas szentolvasót* ne imádkozzad, és ne imádkoztassad!

Mária:

Próbáltam erősen elmondani nekik, hogy valóban ezt kaptam, valóban ezt kéri tőlem, de nem értették. Akik megértették, és elfogadták, azokkal együtt itt imádkoztunk.

Jézus Krisztus Urunk:

Emlékeztek a kezdetekben, mikor kiválasztott Mária testvéremet oda küldtem felétek, és némely testvérré, hogy biztosak legyetek, megmutatjuk számotokra, némely testvérhez oda ment, és tudjátok, megtapasztaltátok, mindig pont azt mondottátok az imaestetek végén, hogy:

– Valóban az Úr Jézus van veled, mert tudta, hogy én milyen bajban vagyok, milyen nehézség, küzdelmek között, eljöttem, hogy betöltekezsek, eljöttem, hogy megerősödjem, és most pont engem választott ki, hogy valamelyik tizedet elimádkozzam.

És ekkor így ment oda kiválasztott testvér felétek és hozzátok.

Emlékezzél, testvérem, oda ment hozzád, és azt mondta:

– Drága testvérem! Kiválasztott testvérem által megkérlek, most az első tized *Szentolvasót* te imádkozd elő a többiek felé, hogy érezd Fényem sugarának melegségét az ima alatt.

Ugye, emlékeztek, hányszor kaptátok meg ezeket a kegyelmeket. És örültetek neki.

Most kérek egy pár testvért, hisz vagytok egy páran, akik ezt meg tudjátok erősíteni, hogy milyen kegyelmet kaptatok, amikor kiválasztottalak benneteket az imára.

Az is jelentkezhetsz, aki azt mondta:

– Kiválasztott engem, de nem tudom, hogy kell imádkozni. Kérek egy könyvet gyorsan! Mondjátok meg, mit kell mondanom!

Szabad beszélni róla, mert így tanítottalak benneteket.

Egy bátyatestvér:

Igen, ez valóban így volt. Mária kiválasztott jó néhányunkat, jobban mondva öt személyt, és mindannyiunk egyesével elmondott egy-egy tizedet, és az előimádkozó rész is, az rettentően jól esett nekünk. És örültünk, hogy ez így történt. De vannak itt többen is, akik ezt megtapasztalhatták.

Egy zarándoktestvér:

Igen, ha szabadna mondani. Én azt tapasztaltam meg, de most dátum szerint mondom, 1994, és november hónapban egy műtét előtt álltam, és fohászkoztam, imádkoztam az Úrhoz korábban, hogy adjon erőt, hogy erre fel tudjak készülni, és ez esetben énám is esett a választás, amit nagy örömmel fogadtam, és valóban, megerősödve mentem a kórházba.

Köszönöm szépen, Uram, Jézusom!

Egy zarándoktestvér:

Én a születésnapomon a harmadik tizedet mondtam el tanúságtételként, és sok erőt kaptam utána tanúságtételként.

Jézus Krisztus Urunk:

Ez az, amit sokan nem értettek meg ezen a helyen, hogy hogy lehet az, hogy Én, Jézus Krisztus Uratok így jövök el közétek, és így tanítalak benneteket, és így próbállak még Hozzám vezetni, hogy szinte átölelhesselek, és érezzétek Fényem melegét a megerősítő kegyelemben. És ezt akkor, a kezdetekben is elmondottam, és elmondom ma, a jelenben, a megemlékezésben. Tanítványaimat is, mikor kiválasztottam, egész közel Hozzám, és tanítottam őket. És emlékezzetek, amikor a Golgotán vagytok jelen, és a Golgotán hogy van mondva felétek?

– Tanításomat adom tanítványaimnak és a nép sokaságának, akik jelen vannak, és követnek.

Tehát akkor is jelen voltam az emberek között, hogy felismerjenek, elfogadjanak, Hozzám tartozzanak, és kövessenek. És ez kell a jelenben is, hogy felismerjétek, elfogadjatok, és kövessetek. De sokan és sokan még távol vannak Tőlem, hisz ha csak ennek a hónap tanítását vesszük a jelenben, mit mondtam a tanításomban?

– Más juhaim is vannak egy másik akolban, akiket szintén vezetnem kell, és vigyáznom rájuk.

Tehát még mindig nyitott vagyok, hogy egyre többen és többen felismerjeteK, Hozzám tartozzatok, és kövesseteK.

Ahogy ez a kezdetekben volt, mert sokaknak ez volt a legnagyobb kérdőjel, hogy létezik ilyen? Még sok pásztorom között is, akik azt mondják:

– Hogy lehet hinni egy bugyuta asszonynak a beszédén?

De a bugyuta asszony nem egyszer mutatta meg előttük az Én tanításomat. Mert ugye, most nem sorban adom nekteK, ahogy történt ez a hosszú év alatt, csak ajándékokat adok a megemlékezésben. Most csak próbáljunk elmenni egy zarándokútra a meghívásban, amikor kiválasztott testvéremet meghívták a tanúságtételben. És a testvér ugye oda áll, és amit Én, Jézus Krisztus Ura adok számára, azt átadja a jelenlévők felé. Mert Én, Jézus Krisztus Ura vagyok vele, és megadtam számára e segítő kegyelmet. Ennek is többen és többen voltak tanúi, mert volt, mikor a szentmise alatt, volt olyan, hogy nyugodtan ültök a szentmisén, átéléssel, senki semmire nem gondol, és a pásztor, hát hogy próbára tegye a kiválasztott testvért, elhangzott az *Evangélium* tanítása ugye, az után így szólt:

– Hát jelen van közöttünk Sükösdről, ahogy sokan nevezik, Marika, majd most átadjuk neki a szentbeszédet, hogy adja meg feléteK. Hát, ha az Úr Jézus van vele, akkor fog tudni róla beszélni.

Na, most ilyen testvért kérek legalább kettőt, akik ennek tanúi voltak, amikor azt mondottátok, mikor a pásztor így szólt kiválasztottnak:

– Hmm! Mi lesz vele? Hmm...

Úgy ijedteteK meg, mintha benneteKet hívtak volna legalább ki az ambóhoz.

Na, gyertek szépen, mondjátok! Vagy a helyeteken álljatok fel.

Ketten is voltak legalább. Többen is. De kettő biztos itt van, aki akkor.

Egy zarándoktestvér:

Igen, Uram, Jézusom, én is ott voltam, valóban, és az egyik fő sziszegő én voltam, sajnos, mert annyira váratlanul ért, ahogy mondod is, Uram, hogy tudtuk, tapasztaltuk, hogy igen, vele vagy, Uram, Jézusom, és a Marikának csak – idézőjelben mondom ezt – ki kell állni, és csak a gondolatok jönnek, és annyira precízen, pontosan mondta, hogy meglepődteK. De én azt hittem, hogy biztos, úgy előtte rákészüL, hogy na, most akkor szentmise. De erre nem volt rákészüLve egyáltalán, és nagyon... Azt tapasztaltuk, hogy nem kellett volna aggódni, mert Uram, hát bízunk Benned, és Te vele vagy, akkor menni fog minden. Hát így volt, ment is minden, de mi megijedtünk.

Köszönöm szépen!

Egy zarándoktestvér:

Igen, én is többször voltam a Marikával zarándokutakon. Nekem most, ami eszembe jutott, amikor Domszlón voltunk, és ott a pásztor testvér szólt a Marikának váratlanul ugye, nyugodtan, tényleg elhelyezkedteK, és a Szentháromság vasárnapja volt, és közölte, hogy hát akkor itt van Marika Sükösdről, akkor most erről.

Én tényleg akkor felszisszentem, hogy ez egy milyen nehéz teológiai téma is, hogy a Szentháromságról beszél, és még oda is, mert mellette ültem, és mondtam, hogy:

– Marikám, hát mi lesz most?

S fölnézett – most beugrott, hogy pontosan a festmény is tán olyasmi volt, ha jól emlékszem, és akkor kiment, és tényleg, én nagyon izgultam, hogy most, hát, mondom, nem lehet egy szentbeszédet váratlanul. És olyan tökéletesen beszélt róla, hogy... Először nagyon izgultam, és utána megnyugodtam. Hát végül is az Úr vele van. De hát az ember földi emberként ugye megijedt, hogy egy ilyen fontos...

Jaj, és ugye tele van a templom, nem beszélve erről.

Köszönöm szépen. Ennyit. Nekem most ez jutott eszembe, ahogy ott ültem. Nem az erdélyi, hanem...

Jézus Krisztus Urunk:

Többször volt, hogy próbára tették kiválasztott testvéreimet. Volt olyan is, ahol azt mondta a pásztor, adja át a papírt, szeretné elolvasni, hogy miről fog beszélni.

Erre azt mondja Mária, olyan komolyan:

– Hát nekem nincs papírom.

– Hát akkor mit fog mondani?

Azt mondja:

– Azt nem tudom.

– Akkor hogy akar oda állni az emberek elé?

– Becsukom a szemem...

– Még be is csukja a szemét?!

Mária:

– Hát – mondom – én becsukom, mert én előtte fölnézek, kérem az Úr Jézus kegyelmét, segítségét, az után becsukom, és amit Ő ad, én majd arról beszélek.

– Hát ne haragudjon, de én így nem engedem ki a tele templomban, hogy maga azt se tudja, miről akar beszélni.

Ez is külföldön volt ugyan, és erre Mária testvér kijött, és azt mondta:

– Tudjátok, menjünk haza. Beszéljen nekik, aki akar. Hát én nem. Hát most így velem a pap itt cirkuszol.

Jézus Krisztus Urunk:

Szó szerint így mondta Mária testvér.

Erre kimegy.

Erre bejön egy nemes rangú hölgy, aminek rangja van – most nem akarom előttem. És azt mondja:

– Jaj, de jó, hogy itt van, Marika! Mehetünk, tele a templom, mert sok felé hirdettük, hogy itt lesz. És jöjjön, és szóljon.

A pásztor erre így meglepődött. Előtte mondta, hogy nem engedi be. Nem tudta, mitévő legyen. Erre a hölgy oda megy, a pásztor meghajolt ugye előtte, ő visszahajolt, és azt mondta neki, hogy:

– Hát akkor menjünk közösen, együtt, és mutassuk be Marikát közösen, és majd ő szól.

Hát így járt a keze, mert nem tudta, mitévővé váljon.

És ekkor kiválasztott testvér oda áll, és elkezd beszélni magyarul, ahogy tanítottam, és amit megadtam számára.

Öten tolmácsolták a beszédét, mert egy nem bírta. Azt mondta, „belefáradtam”. Félre ült. Jött a másik. Az is egy darabig, mert ugye úgy kellett, hogy Mária elmondott két mondatot, akkor meg kellett állni, hogy tudják németül is tolmácsolni, mert németek is jelen voltak. Utána megint két mondat, megint. És belefáradtak. Végül a pásztor is oda jött tolmácsolni, és a végén, mikor mindennek vége, akkor azt mondotta:

– Most már megértettem, hogy nincs szükség papírra.

Tehát ez a szomorú, amikor...

Volt olyan pásztor, aki azt mondotta, hogy irigyli Máriától ezt a tudást. Azt mondja neki Mária testvér:

– És miért?

– Azért. Én hány évig tanultam, és ha nem írom le a szentbeszédemet legalább pontokban, ha nem is az egészet – azt mondja –, semmit se tudnék mondani. Te meg kimész oda, becsukod a szemed, és beszélsz.

Azt mondja:

– Miért nem én kaptam ezt, aki tanultam? Te egy egyszerű ember vagy.

Szó szerint így szólt feléje és hozzája.

Hát néha kapott ilyen fájdalmat, sérelmet, de utána azért feldolgozta, mert megerősítettem, hogy ne szomorkodjon ezen, mert némelyek, igaz, azt mondotta, csak egy kicsit nekik is nyitottabbnak kéne lenniük, figyelni a kegyelmi ajándékokra, amelyeket megadok nektek. Hisz nemcsak kiválasztott testvéremnek adom – ti is.

Hisz most térjünk vissza az énekekre, az ugye a kezdetekben volt. Hogyan is írtuk az énekeket, és hogyan örültetek neki, és hogyan énekeltétek? És hányszor volt, mikor Mária cenzúrázta, hogy jó-e vagy nem jó az ének. És öröm és boldogság. Igaz, hogy most többen már befejezték földi pályájukat, akik írtak. De azért vannak még jelen olyan testvérek, akik el tudják mondani, hogy hogyan élték meg azokat a kegyelmi ajándékokat abban az első év második felében, a kiválasztottság évét mondom most számotokra, és írtatok az éneket.

Na, kérek egy-két testvért, aki el tudja mondani, hogyan és miképpen írta le.

Egy zarándoktestvér:

Én volnék a szószóló, de nem nagyon tudok beszélni, de én is kaptam imákat, énekeket, de azt átélni, azt nem lehet szavakban elmondani. Az, hogy jönnek a gondolatok, és gondolkodni rajta, hogy le kell írni, nem kell leírni, de leírom, mert

olyan szép meg olyan jó, és ez az átélés, ez a melegség, ez a szeretet, ami átöleli az embert ilyenkor, amikor tényleg megajándékoz bennünket az Úr Jézus ezekkel a csodálatos dolgokkal, ezeket csak így lehet elmondani, hogy nagyon boldogság, meg nagyon nagy az öröm az embernek a lelkében, hogy én, aki tényleg nyolc osztályt végeztem, és írtam csodálatos dolgokat, ami tényleg nagyon-nagyon szép. A zarándokutakon is, meg... Nem tudom elmondani szavakban, csak azt, hogy öröm és boldogság.

Köszönöm szépen!

Egy zarándoktestvér:

Nekem is volt olyan megtapasztalásom, hogy hát valamivel foglalatostkodtam, és egyszer csak jöttek, szinte rímekben gondolatok. Mondom, majd leírom. Hát az elment.

Utána, amikor éreztem ugyanezt máskor, akkor nagyon gyorsan mindent ledobtam, és gyorsan leírtam.

S volt egy ilyen ének, amit a Mária elkezdett, a „*Fényes csillag jelent meg az égen, / A Megváltóm született meg éppen*”, és ez egyszer csak jött hozzá további gondolat. Na, gyorsan leírtam. És mentem a Marihoz, hogy teszteljük, hogy biztos, hogy jót írtam? Biztos, hogy jótól kaptam?

Mari elkezd sírni. Mondom:

– Most mi a baj? Ennyire rossz?

– Nem, csak mindig ti kapjátok meg.

Úgy, hogy többször volt ilyen, hogy pár éneket vagy imát kaptunk, és az olyan boldogság volt, hogy azt énekelhettük egy már ismert ének dallamán, és nagyon jó érzés volt.

Köszönöm!

Jézus Krisztus Urunk:

Most emlékezzünk egy énekkel olyan testvérünkről, aki szintén befejezte földi pályáját, s elég sok éneket írt számotokra, és mikor éneklitek, akkor reá tekintetek szívetekben, hogy: Igen, hosszú ideig volt közöttünk. Örültünk, hogy együtt lehettünk, hisz annak idején Gráciának neveztétek egymást egymás között, és most így próbálunk róluk megemlékezni ezzel az énekkel, hogy: „*Mindenható, Örök Istenünk!*”⁴

Most térjünk vissza újra úgy a kezdetekhez, nemcsak az énekben, hanem amikor imádkozni tanítottalak benneteket.

Emlékeztek?

Egy este végig a *Mi Atyánkot* mondottátok, és tanítottalak benneteket, hogy annak meglegyen értelme, a mondanivalója, az átélése és a megtapasztalása, hogy valójában kihez fordultok ezzel az imával, amikor imádkoztok.

S akkor többen és többen egy kicsit nehezteltetek, hogy meddig fog ebben az estében tartani már ez az egy ima. És mikor majd három óra elteltével azt

⁴ A jelenlévők elénekelik a Jézus Urunk által kért éneket (*Sükösdie énekek éneke*, 6. ének).

mondottam számotokra, hogy most már nem azt mondom, hogy jó, csak elfogadható.

Ugye emlékeztek reája?

Most ismételten nem három óráig fogjuk imádkozni, mint akkor, hanem most csak egyszer, láncban összefogott kézzel, hogy áradjon reátok a Fényem sugara, és szeretnénk, mert akkor azt mondtátok, hogy:

– Uram, megtanultuk a *Szentolvasó imát*, megtanultunk imádkozni, ahogy tanítottál bennünket.

Hisz mit mondtam nektek?

Nem hadarva, és nem húzva – átélve, mert minden mondatnak mondanivalója van. Ez különösképpen mondom a pásztoraimnak, hogy ők is egy kicsit elmélkedjenek, amit mondanak. Nem mennyiségre szoktunk imádkozni. Én mindig ezt mondtam nektek: minőségre, hogy érezd. Hogy mondtam nektek, mikor azt mondjátok? *Mi Atyánk, aki a Mennyekben vagy*. Akkor az Atyámhoz fordultok, tehát Neki szóltok először. És sorban így mentek az imának a mondanivalóján.

És azt mondtam: Legalább úgy imádkozzatok, mintha egy száj mondaná e sok ember által az imát.

Most így mondjuk el ismételten együtt az imát, amellyel először az Atyához fordulva, és utána majd az Édesanyához.

A jelen lévő testvérek:

Mi Atyánk, aki a Mennyekben vagy, szenteltessék meg a Te neved.

Jöjjön el a Te országod, legyen meg a Te akaratod, amint a Mennyben, úgy a földön is.

Mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma, és bocsásd meg vétkeinket, miképpen mi is megbocsájtunk az ellenünk vétkezőknek.

És ne engedj minket a kísértésbe, de szabadíts meg a gonosztól, mert Tiéd az ország, a hatalom és a dicsőség. Mindörökké. Ámen.

Üdvöz légy, Mária, kegyelemmel teljes!

Az Úr van Teveled!

Áldott vagy Te az asszonyok között, és áldott a Te Méhednek Gyümölcse, Jézus.

Asszonyunk, Szűz Mária, Istennek Szent Anyja, imádkozzál érettünk, bűnösökért most és halálunk óráján. Ámen.

Jézus Krisztus Urunk:

Most azt mondom nektek, köszönöm. Most tényleg úgy imádkoztatok, mintha egy száj imádkozta volna. Senki nem sietett előre, és senki nem maradt le egy fél sorral hátra. Mert nagyon sokszor próbáljátok egy kicsit önmagatokra tekinteni, amikor közösen, együtt engeszteltek és imádkoztok, hogy milyen zavaró az, aki siet, vagy aki lemarad a többi testvértől.

Én, Jézus Krisztus Uratok így tanítottalak benneteket a kezdetekben, ezt mondtam számotokra, hogy tanuljatok meg szívből, szeretettel, átélve, megtapasztalva, hogy az imának valóban ereje van a felajánlás és a meghallgatás kegyelme részén.

És most ennek lehettetek tanúi, hogy valóban a tanítás megadta számotokra azt a kegyelmet és azt az ajándékot, hogy ha tanulunk, és a tanulását szívünkbe zárjuk, akkor megerősít bennünket, és megadja mindazt, amire vágyakozunk, és amire szükségünk van e felajánló kegyelem részében.

És akkor ebben az estében lehet, hogy belefáradtatok, lehet, hogy elgondolkodtatok, hogy „hogyan és miképpen kell, Uram, akkor Hozzád fordulni, vagy Édesanyádhoz szívünkkel, lelkünkkel a felajánló ima részében”. Mert sokszor elmondom felétek azóta is már, ahogy a kezdetekben ez megtörtént, hogy igen, átéléssel. És ahogy mondjuk a mondatokat, mindegyiknek van egy története a megtapasztalásban, hogy ezt most én az Atyának mondom, ebben bízik a meghallgatásban, ezzel kérek a meghallgatás segítségnyújtásához, és a végén majd áldást, ami megerősít a mindennapokban, az elfogadásomban és a szeretet kegyelmében.

Fontos, hogy ezeken elgondolkodjunk.

Tehát ez is a kezdet évében volt felétek és hozzátok, és nagyon sokszor, mikor megjelentetek egy meghívásban, erről is lehet majd némelynek egy-két szót szólni, és amikor oda elmentetek, és mikor megkértek, hogy együtt imádkozzatok, és akkor mit mondtak felétek?

Ne Én, Jézus Krisztus Uratok mondjam el kiválasztott testvér által, hanem némely testvér álljon fel, egy vagy kettő, és mondja el, vagy ha ülve mondja el, úgy is lehet, hogy mit mondtak neki, amikor hallottak benneteket, hogy imádkoztok a tanításom után?

Egy zárándoktestvér:

Csodálatosan megtanultunk imádkozni, és mivel én utazásszervező voltam, a buszon bevezettem, mert hadartak, kapkodtak, gyorsan, gyorsan, mert van, akinek mindjárt reggelizni kellett utána. És olyan szépen megtanultunk imádkozni, hogy hihetetlen! És a falumban, amikor már többen jártunk ide Bátmonostorról, azt mondták, hogy:

– Úr Isten, ezek a sükösdisták! Hogy tudnak ezek ilyen szépen imádkozni?

Mert Bátmonostoron úgy hadartak, hogy verseny volt. Egyszerűen nem lehetett, nem tudtunk velük imádkozni, amikor már itt megtörtént, hogy hogy kell imádkozni.

Nagyon büszke vagyok arra, hogy itt tanultam meg én is olyan gyönyörűen imádkozni, ahogy most tudok, és nagyon sok testvérem is. Azóta is Bátmonostoron gyönyörűen imádkozzuk a Rózsafüzért.

Köszönöm szépen, Drága Jézusom!

Jézus Krisztus Urunk:

Még egy testvér szólhat, ha úgy érzi, hogy van neki mondanivalója a megtapasztalásában.

Akkor jött számotokra az első karácsony, amelyre ismét nagy-nagy lendülettel készültetek e szegényes, eddig lévő sátorotokban, amelyet, ugye, hogy mondott számotokra *Koros szolgáló*?

– Nézzétek meg ezeket a brüsszeli csipkéket, amellyel kidíszítették!

Gúny tárgyává adta, de nekünk azóta is megfelelnek a brüsszeli csipkék.

És örülünk, hogy itt lehetünk, ahol sok áldást, kegyelmet, tanítást kaphattunk, aminek részeseivé váltunk, és akkor, hogy milyen fát hogyan kell ide is beállítani. Jött a tanítás felétek:

Gondoljatok, hogy hol születtem, milyen helyem volt Nekem. Ez a hely számotokra szinte palota ahhoz képest.

Emlékeztek, hogyan adtam meg felétek?

És azt mondtam:

Nem kell itt még annyira díszítenetek. Néhány fenyőág bőven elég. Majd, ha meglesz a helyetek, majd ott akkor elhelyezhettek fát.

És emlékeztek, a gyerekek hogy készültek, hogy nektek átadhassák a Pásztorjátékot?

Most erről is néhányan szólhatnak, hogy hogyan éltétek meg ezen a szegényes helyen, ahogy mondani szokták még most is, meg ahogy mondotta *Koros szolgáló*, mikor kicsúfolt, hogy brüsszeli csipkével díszítünk, de mégis öröm és boldogság tölti el szívünket, lelkünket, hogy itt sok áldás, sok tanítás és sok kegyelem áradt a testvérek felé, hogy hogy éltétek meg ezen a helyen az első karácsonyt, az örömnünnepet.

Egy zarándoktestvér:

Csodálatos volt az első karácsonyunk. Annyira csodálatos, hogy elmondani nem lehet. Ebben a kicsi sátorban annyian voltunk, hogy alig fértünk el. Itt hallottuk először a *Szeretet himnuszát*. Olyan csodálatos volt! Annyira gyönyörű volt az, ahogy meghitten, és ugyanúgy öltöztünk fel otthon, mintha szentmisére mentünk volna otthon a templomba. És mondták is, mikor ide jöttünk, hát némelyik ember azért csak úgy egyszerűen eljött, mert karácsony van, meg este van, meg úgysem látja senki, mi meg gyönyörűen kiöltöztünk a párommal, és úgy jöttünk, hogy akkora élmény volt, és olyan – nem tudom elmondani. Most például, mikor Marika bejött ide a sátorba, akkor éreztem azt a hirtelen előtört melegséget, hogy az Úr Jézus itt van, tudtam, hogy itt van, és ugyanezt éreztük akkor is, hogy nem vagyunk magunkra hagyva. És ez annyira meghitt volt, és annyira bele tudtuk élni magunkat abba, hogy ott vagyunk a kis jászol mellett mi is az Úr Jézus mellett, és annyira szép volt!

Annyira maradandó maradt bennünk ez az emlék, hogy ezt nem lehet elfelejteni. Számptalan gyönyörű karácsonyunk volt azóta, meg volt szomorú is, mindenféle, de ez az első karácsony, úgy érzem, nagyon sok testvéremben nyomot

hagyott. De sajnós nagyon sokan már nincsenek azok, akik erről tanúságot tehetnének, hogy milyen boldogan szárnyaltunk itt, és hogy mentünk innen haza.

Köszönöm szépen!

Jézus Krisztus Urunk:

Most a gyerekeknél átéléssel átadták számotokra a *Pásztorjátékot*, mert nagyon-nagyon készültek és tanultak, hogy meg tudják nektek adni ezt az örömet, amikor itt jelen voltak. És örömmel készültek erre az ünnepre.

Fontos, hogy az örömnépekre is emlékezzünk, de emlékezzünk azokra az ünnepekre is, ami lehet, hogy nem teljesen ilyen nagy örömet adott, mint az öröm ünnepe, de mégis valahol szíveteket felmelegítette, megerősítette, és éreztétek a segítő kegyelmet a mindennapokban, hogy: „Köszönjük, Uram, hogy Te vagy! Köszön-jük, Uram, hogy jöhetünk Hozzád! Köszönjük, Uram, hogy meghallgatsz! És köszönjük, ha segítséget nyújtasz számunkra a mindennapok jelenlétében. Köszönjük a meghívást, amit felismerünk, és elindulunk. És köszönjük a mérhetetlen nagy szeretetedet, amelyet nekünk adsz.”

Fontos ezekről beszélni, hisz abban az első évben ezt adtam felétek, számotokra, amikor azon gondolkodtatok, hogy milyen csodálatos itt lenni, és mindig vártátok a tanításomat, mikor jövök el közétek, mikor adom meg számotokra a tanításomat. Volt már, hogy:

– Elmaradt tizenegy óra. Hát még mindig nincs semmi. Várunk, még egy kicsit várunk. De talán menni kellene, mert holnap dolgozunk, vagyis már mondhatjuk azt, hogy ma.

Mert volt már, mikor éjfél után.

Na, el is indulnak. Némelyek megjegyzést is tettek, mikor elindultak, hogy:

– Hogyan húznak el innen!

És Én, Jézus Krisztus Uratok akkor volt, hogy próbára tettelek benneteket, majdnem a kapuig értetek. Ekkor szaladnak ám úgy utánuk:

– Gyertek! Mari eldőlt, lesz tanítás!

Futás vissza. Már nem is törődtek, hogy mai nap van, és dolgozni kell. Örömmel jöttetek vissza. Örömmel éltétek meg a tanításokat, amelynek szintén részesei voltatok.

Most nincs már közöttünk *Sáfár testvér*, de *Sáfár testvér* is azt mondotta, még mielőtt bejött volna Sükösdre, mert ugye ő eljött, elhozta kedves párját, ő kint maradt az autóban. Azt mondja:

– Most már bemegyek, megnézem, mit csinálnak ennyi ideig.

Én, Jézus Krisztus Ura csak arra vártam. Bejött, itt is maradt, mint aki leragadt a széken. Többet ő se hagyta el ezt a helyet. Akkor már megértette, hogy mit csinálnak itt ennyi ideig.

Tehát ezért fontos azon gondolkodni, hogy nem mindig a saját akaratunk döntése szerint alakulnak a mindennapjaink, hanem át kell adni azokat a Szentséges Szívhez a felajánlásban, és érezni a kegyelmet. Hisz egy zarándokúton úgy tanítottalak benneteket, ahogy itt is jelen van a kép, hogy szinte Szívemet

kezembe teszem, és így szeretném átnyújtani felétek, hogy érezzétek, hogy értetek dobog ez a Szív, nektek akar segíteni, nektek akar adni jót, kegyelmet, örömet és békét a szeretetben. De ezeket sajnos sokan és sokan nem ismerik fel, nem érzékelik, és így nem is tudják elfogadni. Ezért most elénekeljük azt az éneket, amit a kezdetekben, még nem volt jelen a sátorotok, és kint itt sokszor és sokszor énekeltétek, hogy: „*Jézus Szíve, szeretlek én*”⁵.

Ugye ennek az éneknek is milyen szép a mondanivalója! Lehet benne bízni, és belekapaszkodni, hogy érezni, hogy Jézus Szíve valóban értetek dobog, és nektek akarja adni a segítő kegyelmet a szeretetében. De hogy ez megtörténhessen, ehhez nektek is meg kell nyitni szíveteket, és be kell tudni fogadnotok, hogy érezzétek a kegyelmeket, érezzétek a Fény melegségét, amely megerősít, és megadja számotokra, hogy hogyan tudod kialakítani a mindennapi életedet.

Így haladunk tovább a megemlékezésben. Most egy kicsit ahhoz a szakaszhoz érünk, amely egy kicsit más volt a jelenben, a bűnbánat-időben. Hisz ilyenkor egy kicsit a bűnbánat-idő Golgotáján mindig-mindig visszatértetek a kezdetekhez. Most jelen vagyunk a megemlékezés kezdetében, amikor eljön a válasz arra, hogy miért nem kell imádkoznunk a *Fájdalmas szentolvasót*, amit sokan és sokan akkor nem fogadtak el. Sokan és sokan szinte ez miatt akartak elmenni e helyről, mert: „Ilyen nincs!” De amikor eljött számotokra ez a bűnbánat-idő, hogy megtapasztalhattátok, hogy hogyan és miképpen kell átélni, jelen lenni, értékelni, és belekapcsolódni, és ez által hogyan értem meg a *Fájdalmas szentolvasónak* a titkait, amelyeket ugyan elmondunk, de még akkor nem értékeltük, hogy milyen súlyos, nehéz pillanatok történtek egy titok alatt, míg átmentünk egy másik titokba. És ennek részesei vagytok a jelenben is, nemcsak a bűnbánat-időben, hanem az év minden hónap első péntekjén, akik elzarándokoltok. Hisz Én, Jézus Krisztus Uratok a hívást felétek megadom. De hogy a hívást ki hogyan és miképpen fogadja el, és hogyan és miképpen ismeri fel, és zárja be szívébe, lelkébe, és hogyan és miképpen cselekszik vele, az mindenkinek, szoktam mondani, ahogy az Atya megadta számotokra a szabad akarat cselekvését. De minden testvérem a hívást megkapja. Hogy nyitott-e rá, vagy nem, azt nem Én mondom meg és adom meg felétek, azt ti saját magatoknak kell felismerni, elfogadni, és a szerint cselekedni.

Így eljött számotokra ugye a bűnbánat-idő az első megtapasztalásában, mikor áttértünk ebben az évben. És akkor felkészültetek:

– Hát felrakjuk mink is a keresztúti képeket, és megpróbálunk ezen a szűk helyen, ha nem is mindenki, bár kettesével elmondani a *Keresztutat*, és megpróbálunk egy kicsit mi is átélést adni egy keresztúti képnek elmélkedésében.

Hisz itt, tudjuk, ugye az első kép hogy is van jelen?

Jézus megjelenik Pilátus előtt.

És sokan és sokan e szerint készültek a *Keresztútra*. De mivel Én, Jézus Krisztus Uratok az elmúlt esztendőben elmondottam, hogy:

⁵ A jelen lévő testvérek Jézus Urunk kérésére elénekelik az éneket.

– Ne imádkozd és imádkoztassad a *Fájdalmas szentolvasót*, Majd eljön az idő, amikor majd imádkozzátok, és amikor majd megértitek, hogy mi a mondani-valója.

És eljött számotokra ez a bűnbánat-idő, az első pénteke. Kezetekben a könyv, hogy elmélkedjünk a keresztúti átélésen, elmondásában, imádkozásában. Csak akkor lepődtetek meg, mikor kiválasztott Mária testvéretek felállt, és letérdelt. Akkor éreztétek, hogy talán nem teljesen úgy fogjuk mondani a *Keresztutat*, ahogy a könyvben le van írva.

És itt kiválasztott testvéremnek azt mondtam:

– Eljött ez a bűnbánat-idő számodra is, hogy megtapasztald a *Fájdalmas szentolvasó* titkait. De Én nemcsak a titkokat adom meg feléd és számodra, hanem adok megtapasztalást, és a megtapasztalásban idővel majd választ kell adnod.

Mária:

De ekkor nem tudtam, hogy mire kell majd választ adni.

Most mondjunk el egy versszakot a *Keresztútból*, ahogy szoktunk, meg az első bevezető részt csak.⁶

Jézus Krisztus Urunk:

Én, Jézus Krisztus Uratok megadtam nektek az engedélyezett búcsújárást. És akkor, ahogy most, és ahogy a golgotai napokon mindig, ezt végig elmélkeditek imával, énekkel, hogy jelen legyetek a golgotai elmélkedéseinken.

Kiválasztott testvér pedig jelen van e helyen, és amikor eljött számára ez a bűnbánat első Golgotája, Én, Jézus Krisztus Uratok megadtam számára az egyedül-maradottságot, a félelmet, a könnyeket, élje át ezt a fájdalmat, ezt a félelmet, e vérverejtéket.

És ez annyira erős fájdalommal volt jelen, hogy nem tudátok, hogy mitévővé váljatok, és hogyan segítsetek rajta.

Eljött számotokra a bűnbánat második Golgotája a keresztúti átéléshez, hogy ismét elmondjátok. És ekkor a megaláztatásnak a részese, és az elárulásának.

Jön a harmadik átélés a bűnbánatban, amikor a megostorozásnak vagytok részesei. És megtapasztalja mellette, amikor elviszik Pilátushoz, akik gúnyt űznek Belőle. És a gúnyt töviskoronával erősítik meg.

Eljött a negyedik átélés a megtapasztalásában, amikor a gúny mellett kiállítják, hogy ítéletet mondjanak Felette.

Eljön az ötödik, amikor elítélve vállára veszi a Keresztfát, hogy ki kell mennie a Koponya hegyére.

És a hatodik héten megtapasztalva ugye a Kereszten függés fájdalmát.

És ekkor még semmit nem gondoltunk, nem értettük, hogy miért kellett ezt így átélni, megtapasztalni.

⁶ Jézus Urunk kérésére a jelen lévő testvérek elénekelik a kért versszakot (*Hozsanna*, 78. ének), majd egy pásztor testvér felolvassa a *Keresztúti ájtatosság Előkészület* c. bevezetőjét.

Erre eljött számotokra a bevonulás örömnépe, amelynek örültünk, de nem tudtuk még akkor, hogy mi lesz ez után.

S ekkor összejöttetek e helyre az engesztelésre, és ismét, hogy elkezdetek imádkozni, engesztelni, a felajánló kérések együtt, ekkor azt látjátok ismét, hogy kiválasztott testvér letérdelve nem kel föl, és nem tudjátok, most mi történik. Ekkor abba hagyátok az imát, és figyeltetek. És csak arra lettetek figyelmesek, hogy nem értitek, mit mond, csak látjátok, hogy nagyon néz fölfele, és bólint, és gurulnak a könnyei.

Mikor elkészönve, majdan visszatért közétek, és megkérdeztétek, hogy:

– Most mi történt, hogy ilyen sokáig térdeltél? Itt volt az Úr Jézus nálad, vagy szólt valamit? – kérdeztétek.

És elmondja számotokra, hogy mi a kérése az Úr Jézusnak tőlem:

– Megtapasztaltam a fájdalom, szenvedés Golgotájának parányi részét, és most megkérdezi tőlem, hogy pénteken az egészet egyben elvállalom-e az ifjúság megtéréseért, és majd csütörtökön adjak választ.

Ekkor bennetek is kialakult egy kis félelem.

Most erről szóljon egy pár testvér, hogyan éltétek meg Máriával ezt a kérést.

Egy zarándoktestvér:

Uram, Jézusom! Nagyon féltünk mi is, ahogy mondtad, Marikával együtt, és nem értettük, hogy most mi lesz vele, elsősorban, mi meg mit tudunk tenni, vagy hogy tudunk neki segíteni, vagy tudunk-e egyáltalán. Tehát sírtunk. S vigasztaltuk, hogy: „Marika, nem tudunk, mit mondani neked, hogy mit tegyél, mert mi csak imádkozni tudunk érted és veled. Veled vagyunk, de neked kell döntened.”

És nagyon, mindegyikünk nagyon együtt érzett vele.

Köszönöm szépen.

Jézus Krisztus Urunk:

Kiválasztott testvér is elgondolkodva, hogy ez nagyon nehéz, hisz a heti megtapasztalás is nehezen ment. Hisz a testvérek nem tudták, hogyan és miképpen vigyének be erről a helyről némely fájdalomátélés után.

Koros szolgáló csak ezt mondogatta neki:

– Szenvedésre mindenkinek szüksége van. Neked szenvedni kell! Szenvedésre mindenkinek szüksége van!

Ezt kapta.

Meghallgatta, de nem tudott szólni feléje, hisz nem ő éli át a fájdalmat, mert ez nem kimondottan szenvedés, hanem inkább fájdalom volt. De nem tudta neki Mária testvér elmondani, hogy ez nem kimondottan szenvedés.

Vívódik önmagában, földi gyarló emberként gondolkodva.

Eljött számára hát a döntés pillanata.

És mikor bejön, a jelenlévők figyelik, és kiválasztott testvérből sírás fakad ki, és így szól felétek, emlékeztek?

– Nem tudom elvállalni. Mi lesz velem? Mi lesz a gyerekeimmel? Mi lesz, ha újra betegnek érzem magam? Én úgy érzem, ezt nem bírom elfogadni.

Erre töletek ugye mi volt a válasz?

– Mindegy, hogy mit mondasz, mi itt vagyunk, és imádkozunk. De a döntést neked kell meghoznod.

Letérdelve azt mondja:

– Uram, ha ma látlak utoljára, és hallak, bocsáss meg nekem, de nem érzem magam olyan erősnek, hogy én ezt el merjem vállalni – ezzel jött e helyre.

Majd, mikor megjelenik előtte, s újra, még nagyobb sírásban tör ki.

És ekkor:

– Igen, elvállalom. De segíts nekem!

Mária:

Ekkor felkészített a holnapra. Elmondtam a gyónó imát, és felkészített, megerősített, hogy holnap készen állok az elfogadott út elindulására.

Jézus Krisztus Urunk:

Mikor elköszönve az Úr Jézustól visszatért a testvérekhez, ekkor megkérdeztétek:

– Mi történt veled? Hisz azt mondtad nem vagy elég erős, hogy elfogadd.

Emlékeztek, hogyan mondta el számotokra?

– Nem a megszokott Jézust láttam fehér ruhában. Nem is szólt hozzám először. A Kereszten függő Jézust kaptam meg, aki a Keresztről így nézett le reám, és nem szólt semmit, csak mintha a szemével mondott volna valamit. És ekkor már nekem nem jött ki, hogy azt mondom, hogy nem tudom elvállalni, csak azt, hogy: „Igen, igen, elvállalom. De segíts nekem, Uram, Jézus! Segíts!” És ez után, mikor ismét felemeltem fejemet, hogy Reá tekintsek, már nem a Kereszten függő Jézus volt, hanem ismét az a Jézus, akit mindig látok a fehér ruhában. És akkor azt mondta, elmondom a gyónó imát, és Ő akkor megáldoztatott a kenyérral és a vérral, ami először nagyon-nagyon rossz volt, és azt hittem, hogy kiköpöm, de rám szólt, hogy: „Nem szabad!” És nagyon nehezen, de lenyeltem. És az után valami, nem tudom elmondani, mi történt, de valami különlegeset éreztem, és most már majd felkészülök, de holnap, ha itt lesztek, segítsetek, hogy együtt vegyünk részt ezen a holnapi napon is.

Emlékeztek, hogyanmondotta el felétek kiválasztott testvér, hogyan készültetek fel az első Golgotára?

Lehet erről is beszélni, mert nem tudjátok, hogyan fog ez az első fájdalmas Golgota előttetek, a hat hét története a megtapasztalásában egyben végigmenni.

Szintén egy vagy két testvér szólhat erről, aki szintén jelen volt, és megtapasztalta, és hogyan készültetek erre a Golgotára.

Egy zarándoktestvér:

Uram, Jézusom! Hát úgy készültünk rá, hogy... Most én magamat tudom csak mondani meg a férjem, *Sáfár testvért*, hogy nagyon féltünk, ez tagadhatatlan. A testvérek együtt teljesen feketében jöttünk, mindenki, úgy éreztük, mintha egy halottas – bocsánat, hogy így fogalmazok –, egy halottas házba mennénk, tehát

teljesen nem az Élő Jézusra gondoltunk, vagy az, hogy a Marikával együtt legyünk. Nagy gyászban voltunk mindannyian. És mikor Marika bejött, akkor szegény meglátott bennünket, és még jobban megijedt, mert mit nyújthattunk neki? Hát azt, hogy gyászolunk.

S akkor, nem mondanám a végét, mert majd, gondolom, mondod, Uram, Jézusom, tovább. Tehát a kezdetnél én vagy mi így éltük meg.

Köszönöm!

Jézus Krisztus Urunk:

Családtagból senki nem tapasztalta meg a Golgotát?

Kérvényt kell nektek benyújtani?

Ennyi év után is elvárjátok?

Valóban, eljött számotokra ez az első Golgota, amikor már mind itt voltatok, és halkán, csöndesen imádkoztatok, és bejön Mária testvér némely férfitestvérral és a családból egy-két személlyel, és mikor belépett, szinte meglepődött, és azt mondotta:

– Úgy vagytok itt jelen, mintha halottat látnátok. De talán még nincs itt halott.

De felkészültetek, hogy hogyan és miképpen fogjuk átélni az első Golgotát. Volt olyan testvér is köztetek, aki még az orvosi táskáját is elhozta, hátha szükség lesz rája, mert nem tudtátok, hogy „mivel állunk szemben” – szó szerint így mondtátok.

A Golgotának az átélése és a megtapasztalása a jelenben lévő Golgotához, ha úgy kellene mondanom nektek, hogy egytől tízig pontozva, a jelenben vagytok a tíznél, a kezdetekben az egynél, és mégis akkor azt mondtátok: „Óriási!”

Látjátok a fejlődést a fájdalom és a szenvedés elfogadásának megtapasztalásában. Hisz valóban, nagyon-nagyon nehéz volt, és különösképpen akkor, mikor megtörtént a Keresztrefeszítés, és azt mondjátok:

– Nincs pulzus! Nincs vérnyomás! Talán meg is halt.

Ekkor így szóltok:

– Hát halálról nem volt szó, csak vállalásról!

De beavatkozás nem engedélyezve senkinek, hiába gondoltak, hogy segítséget nyújtanak kiválasztott testvérek.

Majdan a testvér lassan visszatért közétek, és láttátok, hogy magához tért, segítség nélkül, csak éppen nem bír felállni. Ehhez kellett a segítések a férfitestvérekből, akik most a jelenben, egy testvér ugyan szólt, hogy hogyan és miképpen tapasztalták meg a segítségnyújtást, hogy hogyan és miképpen fogtátok meg kiválasztott testvért, hogy bevigyétek.

Most erről szóljátok, legalább ketten.

Egy bátyatestvér:

Miután a Marika magához tért, és be kellett volna vinni valahogyan, megfogtuk a Zoli bátyával, Sáfár testvérral, és minden irányba nyuklott, és kicsúszott a kezünkből, tehát így nem tudtuk bevinni. akkor megpróbáltuk székre ültetni, székekkel bevinni, az sem sikerült. Aztán volt a Zoli nagymamájának a tolószéke,

azt kihoztam, megpróbáltuk abban bevinni, de abban se nagyon sikerült, mert mindig lecsúszott belőle. S aztán a szomszédasszony, Magdika hozott egy plédet, és végül is pléddel vittük be.

És nehéz volt tulajdonképpen, s nem tudtuk, hogy ez most hogy, miként fog majd helyre állni.

Köszönöm!

Jézus Krisztus Urunk:

Van itt egy testvér, aki nem nagyon szól, pedig ő is megtapasztalta, hogy valójában most mit kellene úgy tenni, amire az esküjét tette a segítségnyújtásában, mert nem tudott különbséget tenni, hogy most hogyan és miképpen kell segíteni, de hát nem akarnak szólni róla. Így Én mondom el, Jézus Krisztus Uratok.

Ahogy behozták az orvosi táskát, és azt mondotta:

– Hát szívjunk fel kettő fecskendőt, és ahogy az újraélesztést szoktuk tenni, akkor segítsünk most is.

De ekkor reátok szóltak, hogy:

– Ezt ne tegyétek, mert halálról nem volt szó, csak vállalásról. Várjunk egy kicsit, inkább imádkozzunk.

És így az ima végére megtapasztaltátok, hogy kiválasztott testvéretek visszatért közétek. Tudott szólni, jelen volt már a pulzus, már a vérnyomás is, és éreztétek, hogy már, ha beszél, akkor él is.

Ez a nehéz, amikor erről is, úgy mondom, a megtapasztalásban és a felismerésben rá kell döbbedni, hogy meddig van a kegyelem állapotában, és meddig van az ember a segítségnyújtás felé, a fájdalomban. És ezeket néha ezeknek a testvéreknek, akik esküt tesznek arra, hogy ők segítséget nyújtsanak az emberiség felé, hogy itt hogyan és miképpen kell néha döntést hozni.

Most szóljon a medikus bátyátok. Ő is egy párszor megtapasztalta, különösképpen akkor, mikor azt mondta:

– Talán máma nem kell, hogy Golgota legyen.

Erre azt mondta neki Mária testvér:

– Itt még olyan nem volt, hogy nem volt Golgota. Még törött bordával is jártam.

Van más medikus is, aki tud szólni. Ő is megtapasztalta, de ő is hallgat.

Egy zarándoktestvér:

Uram, Jézusom, most én arra gondoltam, amikor ezt hallgattam, hogy ezt nehéz eldönteni, hogy mikortól tényleg kegyelmi állapot, és nem történik semmi, akkor utána pedig mégiscsak földi ember, tehát ugyanúgy lehet beteg, lehet törése, például a bordatörés, az, akkor ott kardoskodtam, hogy azért el kell vinni, meg kell nézni, mert az a Golgota után történt, egy elesés, és hogy ha negatív, vagy nincs bordatörés, vagy megvizsgálják, és akkor utána azt elfogadjuk.

Csak ugye ez nehéz dolog volt, most én a saját gondolataimat mondom, hogy most mikor kardoskodjak, hogy igen, el kell menni, és mikor fogadjam el, hogy igen, ez most még a kegyelmi állapotba belefér.

Tehát nem tudom, Uram, Jézusom, még mire gondoltál, de most a bordatörésről ez jutott eszembe, hogy annak részese voltam, úgy mondom, hogy...

Jézus Krisztus Urunk:

Részese voltál az első Golgotának, és mikor azt mondtad ugye a főnöködnek:
– Nem kell itt beleavatkozni, nem kell itt injekciót adni.
Emlékszel?

A zárándoktestvér:

Ez jutott most eszembe. Igen, mert visszamentem az időben, mert azon nem voltam itt. De valóban, ezt beszéltük, és akkor mondtam, hogy nem kell beleavatkozni, majd meglátjuk, hogy mi lesz. Mert ez egy más állapot, hogy úgy mondjam. Már most, ha szakmai szempontból nézem. Szóval nem egyszerű, na, nekem se volt egyszerű az évek alatt, hogy meddig igen, és honnan nem.

Szóval...

De aztán valahogy belejöttem, vagy hogy mondjam.

Jézus Krisztus Urunk:

Volt olyan testvér is itt köztetek, aki mindig felétek szeretne volna bizonyítani, hogy kiválasztott testvér valóban csak testben van jelen köztetek, de lélekben valahol máshol jár. Őt pedig annak idején az Író-Gyűjtő testvér hozta, és majd ő vizsgálatokat tesz Mária testvér mellett, és figyel, és nézi, és jelzőket mondott feléje, hozzája, de rádöbbsent, hogy Mária testvér, bármit tesz, szinte tudomást se vesz róla ebben a külső világban, amelyben akkor jelen vagytok.

Emlékszel, Író-Gyűjtő?

Író-Gyűjtő testvér:

Igen, emlékszem, Uram. Összefoglalásképpen, amikor először itt volt, és utána hozzánk jött haza, teljesen meg volt döbbenve, és amikor megkérdeztük tőle, hogy mi történt a Marikával, akkor egyszerűen azt mondta:

– Hát az történt, hogy máskor egy normális emberi esetben három nap múlva eltemetik.

Egy bástyatestvér:

Ezt orvos mondta, ugye?

Író-Gyűjtő testvér:

Igen, igen.

Jézus Krisztus Urunk:

És hogy vizsgálta Máriát, emlékszel? Miket mondogatott neki? A szemeit hogy erőltette? Végül már azt mondták, másoknak sértő volt – nem Máriának. Másoknak.

Író-Gyűjtő testvér:

Igen, ugyanis azt csinálta, hogy fogott egy darab papírt, és kinyitotta a szemét, és a Cornea-reflexet vizsgálta, amitől egy normális ember, ha nem kegyelmi állapotban van, akkor üvöltött volna. És a Marika pedig észre se vette, mert kegyelmi állapotban volt.

És nulla volt a vérnyomása, és nem volt pulzusa.

Ezért mondta ő azt, hogy egy másik ember esetében három nap múlva eltemették volna.

Egy zarándoktestvér:

És azt is, hogy csak kiütéssel tudták volna visszahozni. Tehát egy ilyen állapot után az orvostudomány állása szerint csak kiütéssel tudja visszahozni. Ezt mondta az orvos.

Jézus Krisztus Urunk:

Én, Jézus Krisztus Uratok sok kegyelmi ajándékot adtam már számotokra. Most a megemlékezésben eddig a Golgotáról beszéltünk, ami ennek a kiválasztottságnak a legnagyobb elfogadása. Hisz Én, Jézus Krisztus Uratok erre választottam ki testvéreimet, hogy vállalja a fájdalom, szenvedés átélését, ugye először volt az ifjúság, utána lett az országotok, utána lett a világ, vagyis papság, világ. És most ismét azt kértem ennek a bűnbánatnak a kezdetében, hogy már egyre többen és többen Atyám és Nélkülem akarják élni az életüket. Már lassan nincs szükség Reánk, csak ha valami probléma van, akkor talán-talán eszükbe jut, és talán egy fohászt elmondanak. S ekkor ismét azt mondtam:

– El kell vállalnod ismételten kimondottan az ifjúságért a fájdalom, szenvedés Golgotáját.

A bűnbánat-időben még hozzátettem: országotokért.

Ez az ország az Édesanya országa, hisz elfogadta a felajánlásokban ezt az országot. Ő lett a ti Királynőtök. Elfogadta a Koronát, a Jogart, az Almat, a Palástot. A Palástot végül jelképesen országotok fölé terítette, hogy védelmet adjon ennek az országnak, a benne lévő alattvalóknak, a gyermekeinek, hogy megadhassa számukra azon segítségnyújtást, amire szükség van a mindennap jelenlétében.

Ugye az Édesanya így kérte hát tőletek:

– Engeszteljétek, imádkozzatok. Imádkozzatok Szeplőtelen Szívemet, Szeplőtelen Szívemhez. Ha kértek, Én is imádkozom veletek, hogy erősebb legyen az ima elfogadása a felajánlásban a meghallgatás kegyelméhez.

Fontos, hogy ezen el kell gondolkodni, hogy valójában szükségetek van erre a sok ajándékra és kegyelemre, amellyel már megajándékoztalak benneteket, és amellyel pedig Édesanyám fordul felétek és hozzátok, és kéri tőletek, a gyermekeitől a segítségnyújtást ehhez a kegyelemhez.

Fontos, hogy értékeljétek. Hisz ha most visszatérünk a jelenbe, e hónap Golgotáján azt mondtam számotokra: Jól fontoljátok meg, mitévőként fogtok dönteni. Én azt mondtam: Én nem pártokat mondok nektek, ami harc van most

a hatalomért a jelenben. Én azt mondom: Édesanyámra voksoljatok. Tekintsetek Reája, hogy fájdalmat okozol-e a Szívnek, vagy örömet. Szükségetek van-e a segítségnyújtására a védőpalásttal országotok felett, vagy azt mondjátok: „Nincs szükség reája, éljük a saját életünket.”

S akkor ne csodálkozzatok, hogy ha nem minden úgy alakul, ahogy szeretnétek.

Nagyon hamar nagyon sokan kimondjátok a saját magatok elképzelésének döntéseit, de nem néztek utána, és nem fontoljátok meg, hogy Édesanyátokra szükségetek van-e még, vagy nincs.

Ezt nektek kell eldönteni, akik azt mondjátok, hogy „engesztelők vagyunk”, akik azt mondjátok, hogy „imádkozunk a Szentséges és a Szeplőtelen Szívhez, mert nekünk, akik imádkozunk, szükségünk van az Édesanya védelmére, Palástjára és Királynőnkre, mi, akik az Ő alattvalói vagyunk, hogy megmaradhassunk országunkban”.

Hisz elmondottam számotokra, nem most a jelenben, hanem úgy többször már az évek folyamán, hogy Magyarország Kárpát-medence szíve. A szívhez, ahogy jelen van itt a testedben, tartoznak hozzája tagok. A tagokban, mondtam, jelen van a fej, jelen vannak a kezek, jelen vannak a lábak – most csak ennyit emelek ki. Ezt most próbáljátok a Magyarországhoz csatolni, és hogy ha valamelyiket megsértik, vagy levágják, ugye fájdalmas, az Édesanya Szíve akkor vérzik. De nem tudja, hogyan segítsen rajtatok, mert hagyjátok, hogy tönkretegyék a tagokat, és utána majd, ha a szívet is tönkreteszik, akkor el lehet gondolkodni: Szükség van még országunkra? Vagy nincs szükség országunkra?

Ennek az országnak megvannak a kegyelmi ajándékai, amelyek működnek, amelyet szinte el akarnak tőletek venni, és ha hagyjátok, meg is teszik.

Fontos, hogy ezen elgondolkodjatok, hogy az Édesanyának örömet, imát ajánlunk fel, vagy fájdalmat, és hagyjuk, hogy levegye a Palástot országunk felől.

És hogy hogyan tovább, azt majd akkor megéelitek, és megtapasztaljátok.

Én nem egyszer és nem kétszer mondtam el mostanában az évek folyamán, hogy a fegyverrel életeteket ontanak ki. Hisz hogy mondtam felétek? Már az emberélet néha nem számít, csak a hatalomvágy a működésben. De Én is adok nektek egy fegyvert, amivel nem életet ontotok ki, hanem ezzel összeköthetitek az életet egy másik ember életével az ima által. A szentolvasótok, ahogy mondtam, ez legyen a fegyveretek, ez legyen veletek, imádkozzatok, engeszteljetek. Hisz ha ennek a kezdeti időben, emlékeztek, hogy imára buzdítottalak benneteket. Most a jelenben ismét imára buzdítalak benneteket. Ez nem azért történik, mert már az imára nincs szükség.

Nagyon-nagyon nagy szükség van az ima erejére.

Hisz azt is elmondottam a jelenben, hogy legyen példa előttetek, hogy amikor az Édesanyám három gyermeket imára buzdított, és kérte, hogy terjesszék el az imát, és imádkozzanak velük, mert az ima erejével több mindent meg lehet változtatni. És ezek megtörténtek. Ebbe lehet belekapaszkodni. ezen el lehet gondolkodni, hogy: „Nekünk, akik most élünk a jelenben, szükségünk van-e erre

a példára, ebbe a belekapaszkodásra és összefogásra a mindennapi imában, a segítő kegyelem felé.”

Amíg ezekre nem tudunk önmagunkban őszinte választ adni, és nem tudunk elindulni az őszinte, felajánló ima felé, hisz így mondtam felétek: A lanyhákra nincs szükség, azok nem tartoznak szinte sehova, se a jóhoz, se a rosszhoz. Ő kivárja, hogy „majd, idővel hova fogok tartozni”. De nem biztos, hogy akkor már fog kelleni a lanyhaságával.

Tehát el kell gondolkozni, hogy „őszinte ember vagyok, vagy az, aki egyáltalán nem imádkozom, vagy a lanyhákhoz tartozom”.

Fontos érezni a segítő kegyelmeket. Hisz ezeket adtam felétek mostanában, a jelenben, ebben a zűrzavaros világban. Mert hányszor és hányszor láttam rajtatok, hogy várjátok: „A tanítás után mi lesz még? Mit mondasz, Uram, hogyan éljük az életünket?”

Igen, várjátok. De Én joggal kérdezhetem tőletek: És ti mit tesztek? Ti mit adtok önmagatokból? Vagy ti is olyanok vagytok, akik csak a hatalomra törekednek, meglegyen a hatalmam, és nem törődök a másik emberrel?

Fontos, hogy ezeken elgondolkodjunk, mert látjátok, forr a világ. Atyám türelmes, de ha az Ő türelme elfogy, akkor elgondolkozhatunk. Hisz a *Szentírásban* nem egyszer olvastok arról az időszakról, amit Én is megadtam nektek, hogy Noénál is éltek, örültek, táncoltak, vigadoztak, kártyáztak, mondhatnám, sorolhatnám, mi minden volt, Van, ahol Én és Atyám nem foglaltunk helyet szívükben, lelkükben. Atyám türelme elfogyott, és megtakarította ezt a földet.

Hogy szükségetek van-e ilyenre, vagy elgondolkodunk az életen, és még mindig nem késő, hogy összetesszük kezünket, és imádkozunk, imaláncot alkotunk, hogy egyre többen és többen legyünk, hogy az imaláncunk ne legyen hiányos. Próbáljunk úgy gondolni, mint ahogy az előbb, amikor a kezdetről beszéltem, hogy hogyan tanítottalak benneteket imádkozni, és ugye összefogtuk kezünket, és szorosán álltunk egymás mellett, és az imaláncunk szinte teljes volt. Hogy ilyen teljességet akarjunk kialakítani ismét, hogy ne legyen hiányos, hanem tudjunk egyre többen és többen imádkozni, engesztelni, érezni, hogy fontos és szükséges az ima kegyelme.

Ez volt a jelen, amelyet mostanában éltetek át a megtapasztalásokban, amelynek részesei voltatok a felismerés által. Majdan visszamegyünk ugye az emlékekben, amelyeket pedig már átéltünk, megtapasztalhattunk, érezhettük a segítő kegyelmi ajándékokat. Hisz még nem beszéltünk, mert a kezdetekben azt mondták ugye, hogy:

– Elmegyünk beállni.

De Én most elmondom nektek: Most inkább részeseivé szeretnénk válni a gyógyító kegyelemnek. Annak a kegyelemnek, Uram, amelyet Te árasztasz felénk, hogy töltsé el szívünket, lelkünket, egész lényünket, hogy működhessen rajtunk és bennünk, és érezzük mindazt, amire szükségünk van e kegyelem által.

Most szintén fogom mondani, hogy kérek egy bástyatestvért, egy segítő testvért, egy családtagot és egy zarándoktestvért, jöjjetek.

Én ide kérem, hogy álljatok.

Bástyatestvér és egy zarándoktestvér.

Akkor most arra kérlek benneteket, nyissátok meg szíveteket, ajánljátok fel mindazt, ami bennetek rejlik, majdan a nyitott szívet készítsétek fel ahhoz a kegyelemhez, amely most reátok árad e gyógyító kegyelemben, hogy betölthesse szíveteket, lelketeket, egész lényeteket, hogy érezzétek, hogyan működik rajtatok és bennetek e gyógyító kegyelem.

Mária:

Jézus nevében átadom neked azt a gyógyító kegyelmi ajándékaldást, amelyet Jó Jézus Krisztus Urunk áraszt feléd, mert te Jézus Krisztus testvére vagy, és Szent Sebeiben meggyógyulsz, vagy meggyógyultál.

Kérlek, jöjj e testvéremhez, fogd a kezét, óvjad és oltalmazd minden bajtól, minden veszedelemtől, betegségtől.

Én felajánlottam, Uram, Jézusom testvéremet a Te Szentséges Szíved oltalmába, és add meg számára mindazt, amire vágyakozik, amire szüksége van e kegyelem-ajándék által.

Jézus nevében átadom neked azt a gyógyító kegyelmi ajándékaldást, amelyet Jó Jézus Krisztus Urunk áraszt feléd, mert te Jézus Krisztus testvére vagy, és Szent Sebeiben meggyógyulsz, vagy meggyógyultál.

Kérlek, jöjj e testvéremhez, fogd a kezét, óvjad és oltalmazd minden bajtól, minden veszedelemtől, nehézségtől és betegségtől. Hisz te Jézus Krisztus testvére vagy, és Szent Sebeiben meggyógyulsz, vagy meggyógyultál.

Kérlek, fogadd el felajánló testvéremet, és add meg számára mindazt, amire vágyakozik, amire szüksége van e kegyelem által.

Jézus nevében átadom neked azt a gyógyító kegyelmi ajándékaldást, amelyet Jó Jézus Krisztus Urunk áraszt feléd, mert te Jézus Krisztus testvére vagy, és Szent Sebeiben meggyógyulsz, vagy meggyógyultál.

Kérlek, jöjj e testvéremhez, fogd a kezét, óvjad és oltalmazd minden bajtól, minden veszedelemtől, nehézségtől, és főként betegségtől.

Fogadd el tőlem felajánló testvéremet, akit szeretnék elhelyezni a Te Szentséges Szíved oltalmába, és töltsd el szívét és lelkét, hogy működhessen benne és rajta a Te gyógyító szent kegyelmet, és mutassa meg mindazt, amire vágyakozik, amire szüksége van.

Az Atya, a Fiú és a Szentlélek nevében. Ámen.

Jézus nevében átadom neked azt a gyógyító kegyelmi ajándékaldást, amelyet Jó Jézus Krisztus Urunk áraszt feléd, mert te Jézus Krisztus testvére vagy, és Szent Sebeiben meggyógyulsz, vagy meggyógyultál.

Kérlek, jöjj e testvéremhez, fogd a kezét, óvjad és oltalmazd minden bajtól, minden veszedelemtől, nehézségtől, és főként betegségtől. Áraszd reá fénylő sugaradat, szeretetedet, békédet és örömet e testvéremnek, akit most szeretnék elhelyezni a Te Szentséges Szíved oltalmába, és ajándékozd meg a Te gyógyító

szent kegyelmeddel. Töltse el szívét, lelkét, hogy működhessen rajta és benne, hogy megtapasztalhassa a Te kegyelmi ajándékodat.

Az Atya, a Fiú és a Szentlélek nevében. Ámen.

Jézus Krisztus Urunk:

Még ide jövök a testvérhez, de itt két bástya volt. Én egy bástyát kértem.

Mária:

Jézus nevében átadom neked azt a gyógyító kegyelmi ajándékaldást, amelyet Jó Jézus Krisztus Urunk áraszt feléd, mert te Jézus Krisztus testvére vagy, és Szent Sebeiben meggyógyulsz, vagy meggyógyultál.

Kérlek, jöjj e testvéremhez, fogd a kezét, óvjad és oltalmazd minden bajtól, minden veszedelemtől, nehézségtől és főként betegségtől.

Áraszd reá fénylő sugarad, szereteted, békéd, örömed e testvéremnek, akit én most szeretnék elhelyezni a Te Szentséges Szíved oltalmába, és tudom, hogy testvérem most a legjobb helyre kerülve szeretettel és türelemmel várja a Te gyógyító szent kegyelmedet, hogy töltse el szívét, lelkét, és működhessen rajta és benne, megtapasztalhassa az ajándékodat.

Az Atya, a Fiú és a Szentlélek nevében. Ámen.

Jézus Krisztus Urunk:

Most pedig részesüljenek a többiek is a gyógyító kenet áldásában, amelyet majd nektek és felétek fogok elmondani annak reményében, hogy most is érezni fogjátok a gyógyító kegyelmi ajándékot, mert amikor Én, Jézus Krisztus Uratok már nem egyesével adtam számotokra a gyógyító kegyelmet, mert nagyon-nagyon sokan voltatok, és sok-sok óráig tartott a gyógyító kenet átadása, hogy mindenkire Mária, kiválasztott testvér oda jusson, ekkor azt mondtam felétek ezen a helyen:

– A mai naptól kiválasztott testvérem ide áll, és elmondja felettetek az imát, és az ima, és majdan az ének alatt, hogy reátok áradjon a gyógyító kegyelem ajándéka.

És ekkor többen és többen meglepődtek, megijedtek:

– Most hogyan részesülök én a kegyelemben, mikor előttem egy magasabb ül?

Emlékeztek?

Igyekeztek gyorsan ide Mária elé jönni: „Ha még kuporgok is, vagy letérdelek, de itt legyek. Hát én ott hátul hogy fogom kapni?”

Erről megint egy testvér mondhatna, aki ezt megtapasztalta, mert ő akkor azt mondta: „Uram, én hiszek, hiszek, de én nem akarok leesni a padról!”

Mert többen végül, olyan erős kenet áradt feléjük, hogy nem tudtak megmaradni, leestek a padról, és szinte rossz volt nézni, ahogy potyogtatok. Éreztétek azt, hogy Én, Jézus Krisztus Uratok, ha azt mondom, hogy nektek adom ajándékul a gyógyító kegyelmi ajándékaldást, akkor az nem így fog felétek menni, hogy aki itt elől van, az részesül, és aki ott hátul van, az már azt hiszi, hogy nem kap

semmit. A kegyelem, az úgy működik, „ha én felkészülök, ha megnyitom a szívemet, ha befogadom azt, Uram, amit Te ajándékkal árasztasz felém, mert szükségem van rája, hogy gyógyulást nyerhessek”, akkor az el fog jutni a te szívedhez és a te egész lényedhez a megtapasztalás részében.

Most ismét úgy mondja el kiválasztott testvér felétek, ahogy az engesztelési napokon szokta mondani. Kérlek benneteket, nyissátok meg szíveteket, helyezétek el belőle a felajánló kéréseket, amelyeket elhoztatok szívetekben, lelketekben. Az után ezt a nyitott, üres szívet készítsd fel ahhoz a kegyelemhez, amely most felétek áradhat, betöltheti szíveteket, lelketeket, hogy működhessen rajtatok, bennetek, hogy érezzétek a Fény melegségét.

Mária:

Jézus nevében átadom nektek azt a gyógyító kegyelem-ajándékdádat, amelyet Jó Jézus Krisztus Urunk áraszt felénk, mert mi mind testvérei vagyunk, és gyógyulást nyerünk, vagy nyerhetünk.

Én felajánllak benneteket a Szentséges Szívhez, hogy fogadjon el benneteket, és ajándékozzon meg a gyógyító kegyelem-ajándékdáddal, amelyre szükség van, ami most reátok árad, hogy betölthesse szíveteket, lelketeket, egész lényeteket, hogy működhessen rajtatok és bennetek, hogy mielőbb gyógyulást nyerhessetek.

Jézus Krisztus Urunk:

Íme, most következik az ének, hogy áradjon reátok a kegyelem ajándéka.⁷

Így részesülve a gyógyító kegyelem-ajándékdádban, ami most reátok áradt, betöltötte szíveteket, lelketeket, hogy működhessen rajtatok és bennetek.

De most megemlékezve mindazokról, akik ma lélekben vannak jelen, hogy ebből a kegyelmi ajándékból ott, ahol most ők tartózkodtak, részesülhessenek, hogy érezzék a meleg szeretetet e kegyelem által, amely feléjük is áradt.

Így egyre többen és többen, sokszor volt, aki csak ezért jött, mert neki szüksége volt a gyógyító kegyelemre, de nem tudta, hogy ehhez nemcsak a gyógyító kegyelem fontos, hogy „átjárja szívemet, lelkemet, hanem meg kell tanulnom talán imádkoznom, meg kell tanulnom engesztelnem, és el kell mennem a Mennyei Atya házába, hogy részesülhessek a szentmise áldásában”. Hisz ez is néha nehéz volt némely testvérnek, mert volt, aki úgy gondolta: „Hát én megtaláltam ezt a helyet.” Mondjam azt, ahogy történt? Így csinált: leült. „Hát – azt mondja – én most itt jól is érzem magam, itt maradok. De hogy én most még a templomba is elmenjek? Hát nekem itt egészen jó.”

Na, amikor ez az üzenet jön, és az, hogy nem elég csak ide jönnöd, el kell menned az Atya házába, ahol Én jelen vagyok, ahol Én várlak benneteket. Hisz a szentmise áldozatában Én mindig ott vagyok, hisz megtörténik az átváltozás, és az átváltozás után, ha részesülni akarsz ebben a kegyelemben, akkor eljössz, és magadhoz veheted a Szent Testet, és néha a Szent Vért is, amellyel a pásztorok

⁷ A jelen lévő testvérek elénekelik az „*Én Irgalmas, Jó Istenem, el ne hagyjál engem*” c. éneket (*Sükösdí énekek éneke*, 5. ének).

megajándékozhatnak a szentmise áldozatában. Hisz ugye a Golgotán megtapasztaltuk: „Nagy küzdelmek árán adatott, töretett és ontatott érettünk, a mi megváltásunkért.”

Tehát ezért kell elgondolkodni, hogy a szentmisének valójában mi a mondani-valója, hogyan készüljek fel rá, és hogyan vegyek részt. Mert nem egyszer és nem kétszer mondtam el az évek folyamán, hogy egy szentmisére nem a pap-testvérért megyünk, vagyis, ahogy Én nevezem őket, a pásztorokért, hanem azért jössz, mert a tabernákulumban, ha hiszed, hogy Én, Jézus Krisztus ott vagyok, és Én várlak téged, akkor ennek reményében, tiszteletében és szeretetében készülsz fel, és azért, hogy magadhoz vehessed ezt a Szent Testet, néha a Szent Vért, amikor a pásztor megajándékoz vele, hogy tudd, hogy „értem is adatott, ontatott, az én saját megváltásomért”.

És ugye most, ahogy visszamentünk a kenettel a megemlékezés kezdeteihez, beszéltünk ugye a Golgotáról, és a Golgota után, és most kifejtve, hogy már megértettétek, hogy miért nem kellett addig imádkozni a *Fájdalmas szentolvasót*, amikor megtapasztaltátok a titkok jelentőségét. Igaz, hogy ott csak ötöt mondunk ugye: *aki érettünk Vérral verejtékezett, akit érettünk megostoroztak, akit érettünk tövissel megkoronáztak, aki érettünk felveszi a nehéz Keresztet, s akit érettünk Keresztre feszítettek*. De a titkok között, ahogy mondtam, még vannak elég sok fájdalmak a megtapasztalás felismerése révén. És ezért mondtam, hogy ha most már imádkozod a *Fájdalmas szentolvasót*, akkor érted és érzed a titkoknak a jelentőségét, de nemcsak ezt az ötöt, amit felsoroltunk, hanem ami közte is jelen van. Elmélkedni tudsz: „Igen, Uram, mert amikor Vérral verejtékeztél, előtte megaláztak, megcsúfoltak, utána ismét behurcoltak a városba, ott még jobban megaláztak.” Hisz királyként öltöztették, majdan megostorozták.

Ugye, hogy közte mi minden történik?

Tehát ezért most már értitek, hogy a *Fájdalmas szentolvasó* nem kimondottan ezt az öt titkot adja számotokra, hanem a közte lévő is a megtapasztalás felismerésében. És ezt, mikor megértettétek, akkor azt mondtátok: „Hát mi erre nem is gondoltunk, Uram! Mi csak azt hittük, hogy elmondjuk, és kész, rágondolunk, és kész.”

De amikor tanúi vagytok a fájdalom és a szenvedés pillanatainak átélésében, akkor lehet érezni és értékelni, hogy hogyan és miképpen vagyunk jelen.

Fontos ezeken elgondolkodni, hogy hogyan és miképpen jön el felétek és hozzátok.

Majdan, most már voltunk zárándokúton is, igaz, hogy nem annyit, mint amennyire elmentünk, csak néhányat emeltünk ki a tanításokból, de voltak olyan pillanati ajándékok is, amikor nagyon-nagyon szoktatok készülni egy különleges ajándékra, amikor főleg ez úgy esik egy évben, hogy pont első péntek lévén eljön számotokra a Szentlélek kiáradása, amelynek részeseivé válhattok, amelyre szintén felkészültök, örültök, hogy jelen vagytok. És amikor azt mondom felétek ugye, hogy nyissátok meg szíveteket, hogy megajándékozhasalak benneteket a Szentlélek kegyelmének ajándékával, áradjon reátok áldásom, fogjátok össze

láncban kezeiteket, és akkor érzitek, hogy fentről, a magasból a lángnyelvek reátok szállnak, megerősítenek, és felmelegítenek, hogy éreztétek a kegyelmeket.

Fontos ezeket az ajándékokat úgy elfogadni és szívünkbe zárni, hogy amikor nehéz valamiért az életünk, jelen vannak a megpróbáltatások, jelen vannak a fájdalmak, jelen vannak a kitaszítottságok, a megszólások, ilyenkor tekints önmagadba, és próbáld kiemelni önmagadból ezeket a kegyelmi ajándékokat, amelynek már oly sokszor részeseivé lehettetek, megtapasztalhattátok, megkaphattátok, és erőt meríthettek belőle. És akkor már nem vagytok szomorúak, elesettek, magányosak, bánatosak, hanem érzitek a szeretetet, az örömet, a békét a kegyelemben, amely mindjárt egy kicsit, úgy érzed, hogy: „Mennyivel jobban érzem magamat, nem az az elesett ember vagyok.”

Fontos, hogy ezeket a tanításokat is, és ezeket az áldási ajándékokat, amellyel oly sokszor meg-megajándékoztalak benneteket, hogy nem elfeledkezni róla, hanem bezárni szívetekbe, lelketekbe, és érezni, hogy a kegyelem hogyan van jelen, és hogyan működhet rajtatok és bennetek, és hogyan segít a nehéz időkben.

Ezekről mind-mind elmélkedni lehet, erősödni lehet, és érezni, hogy: „Milyen csodálatos, Uram, hogy Te így fogod szinte kezünket, és így hívsz meg a küldetés-követésedhez, hisz kiválasztottál testvéreidnek!” Mert azt mindig elmondom felétek: Én, Jézus Krisztus Uratok választalak ki benneteket egyenként, szinte mondhatom azt, hogy megkopogtatom szíveteket, és megadom így a meghívást. De hogy ti ezt a szívet megnyitottátok-e, és észrevettétek a kopogásomat a hívásomhoz, és elindultok-e az úton, és akkor azt mondom, hogy testvéreimmé fogadva, haladva a mindennapokban – ezt szintén nektek kell eldönteni, és érezni a kegyelmeket.

Fontos, hogy ezt szintén valahogy itt a szívetekben elrejtve, de nem elfelejtve, hanem bármikor elő lehet venni, és érezni, hogy „milyen szép és erős kegyelmi ajándékokat kaptunk, amiből mi megerősödhetünk”. És akkor érezzük, hogy: „Igen, Uram, jó, hogy Hozzád tartozhatunk. Jó, hogy testvéreid lehetünk, bízhatunk Benned.” S akkor soha nem érzitek magatokat magányosnak, egyedülnek, hanem azt, hogy: „Velem vagy, Uram!”

Ezt különösképpen el tudják mondani némely olyan testvér, aki egyedül maradt, mert így mondják a földi életben, akinek talán a párja már befejezte földi pályáját, és a Fény útján elindult az Örök Hazába, hogy elfoglalhassa ott azt a helyet, amelyet számára is elkészítettünk. És akkor megkérdezik tőle: „Hogyan bírod viselni a magányt az egyedüllétben?”

És aki testvéremmé vált, az szép válasszal tud válaszolni. Csak az tud szomorúan, keservesen, aki távol áll Tőlem.

Most kérek olyan testvért, hogy mondja el a saját ajándékának megtapasztalását, aki úgy érezte, hogy mondták neki: „Hogy viseled a magányodat?”

De nem vagy magányos, mert Én veled vagyok.

Egy zarándoktestvér:

Így van, Uram, de nemcsak én vagyok, és nemcsak én vagyok, és nem akarom elvenni a szót...

Jézus Krisztus Urunk:

Tőled most nem kérek, testvér, mert máma végig majdnem te szóltál. Rajtad kívül nagyon sokan vannak még ilyenek.

Egy zarándoktestvér:

Uram, Jézusom, hálát adok Neked. Én még soha nem éreztem magam egyedül. Én érzem, hogy velem vagy, és minden segítséget meg is adsz, bármit kérek. Ha köhögés fog el a templomban, és kérem, hogy vigyázz rám, hogy ne zavarjam a szentmisét, meg is kapom. Bármit, amit szeretnék.

Nagyon-nagyon köszönöm!

Jézus Krisztus Urunk:

Másik testvér? Kíván még szólni valaki?

Egy zarándoktestvér:

Én is szeretnék szólni.

Hát én is mindig azt mondom, ha engem megkérdeznek: Én, mondom, nem vagyok egyedül. Az Úr Jézus is velem van. De én, ha kérem, akkor énvelem otthon a párom is. Bármilyen munkához fogok hozzá, amit neki kéne megcsinálni, és most ugye rám maradt, mindig szoktam mondani: Gyere, Papus, segíteni, mert egyedül vagyok, nincs, ki segítsen, gyere.

És én soha nem vagyok egyedül, mindig ott van velem, mindig érzem a jelenlétét és a segítségnyújtását is, hogy bármikor kérhetem, és ott van, segít. Könnyebb a munkát elvégezni, amit egyébként neki kéne megcsinálnia, vagy eddig ő csinálta.

Köszönöm szépen!

Egy zarándoktestvér:

Én is úgy érzem, hogy sose voltam egyedül, mert mikor elment, véletlenül ott volt az asztalom az az ima, vagyis ének, hogy „*Ezer veszélyben, Szűzanyám, Te védj meg engemet*”. Meg előtte itt megtanultam, Sükösdön a zarándoktestvéreimtől, ugye Marika, a 131-es éneket, hogy „*Templom csendes mélyén, oltár rejtekén*”, de az utolsó sor a lényeg, hogy: „*Azt susogja Jézus, nem vagy egyedül*”.

Mindig meg szokták kérdezni, Marika is mindig megkérdezi telefonban:

– Hova mész? Egyedül mész?

Mondom:

– Nem. Velem van Gábiel, Rafael, Ráchel, Uriel s az összes szent angyal. Meg a Sükösdí Jézuska.

Az előbb hívtak a fiúk a tenispályáról, aztán mondtam nekik:

– Na, mi van, megsegített a Sükösd-i Jézus, mert nyertetek?

– Igen.

Szóval, akik ide járnak Sükösdre, ha sokáig kitartanak, előbb-utóbb megerősödnek a hitben, főleg olyanok, mint én, akiknek van nyolc-kilenc zarándoktestvére, és megtanítanak huszonhét év után *Rózsafüzéért* imádkozni, az nem érzi sosem, hogy egyedül van.

Be kell vallanom, Marika, hogy a szombathelyi testvérek és az összes zarándoktestvérnek köszönöm azt, hogy az *Örvendetes rózsafüzéért* huszonhat év után megtanultam imádkozni. Az én módszeremmel, leegyszerűsítve mondom.

Én köszönöm a Sükösd-i Jézuskának, hogy sose éreztem magam egyedül.

De ezt valamennyi zarándoktestvérnek köszönhetem, aki, nagyon sokat jöttünk együtt, ötvenen, százan, akik megtanítottak arra, hogy: „*Azt susogja Jézus, nem vagy egyedül.*”

Köszönöm szépen!

Jézus Krisztus Urunk:

Az ő módszerével. Ő úgy volt vele, mint Édesanyámnál a kiválasztott három gyermek, és ott a fiúgyermek azt mondotta:

– Megint ezt a hosszút imádkozzuk? Nem lehet rövidebben?

Hát így. Így néha a gyarlóságunkban elsiklunk. De viszont, ha őszintén tesszük még ezt is a felajánlással, az elhelyezéssel, meghallgatásra talál. Hisz Atyám szereti gyermekeit, ahogy Ő mondotta, és ahogy tanítottam nektek is, tanultátok, és olvastátok a *Szentírás* szavaiban: Atyám mindenki benne van, mert mindenkit egyformán szeret, és mindenkinek egyformán segít, csak nekünk kell ebben hinni, és nekünk kell érezni, hogy: „Ha én imádkozom, felajánlok, vagy kérek, vagy hálát adok, az eljut a Szentséges, a Szeplőtelen Szívhez, és majdan eljut ez által az Atyához.” Mert így tudunk előre haladni a mindennapok jelenlétében és szeretetében.

Mert igen, az egyedüllét, ahogy mondani szokták a földi nyelvben, nagyon rossz. De aki Bennem bíz, és hisz, hogy az Úr Jézus vele van, amikor imádkozik, amikor dolgozik, amikor éppen a családdal van, vagy bármit tesz, és tudja, hogy oda fordulhat a Szentséges Szívhez, ez a Szentséges Szív reá tekint, és segít.

De néha nem úgy, ahogy mi, földi emberek akarjuk, mert ezt is elmondtam már nem egyszer, és nem kétszer az évek folyamán: Nem a ti akaratotok szerint történik a meghallgatás, a felajánlás és a kérés. Néha ezeket mérlegelni kell, mert ti, akik most csak itt vagytok jelen, ha elkezdeném kérdezni, vagy nem is kellene kérdezni, csak felelnék rá, hogy kinek milyen problémájára várja a segítséget, és ha valakiért most megtörténik a meghallgatása, és a másik tudomást szerez róla, akkor nehogy irigység fogja el, mert ilyen is volt már ezen a helyen megtapasztalva, hogy: „Elhoztam magammal egyszer, elhoztam kétszer. Kétszer felajánlotta a kérését, az övé meghallgatásra talált. Én meg már mióta járok ide, és az enyémé nem.”

Valahogy vagy nem úgy helyezte el, ugye mit mondtam nektek?

Van az őszinte, van a lanyha, és van az, aki nem imádkozik. Hát valamelyikhez tartozott, de ő saját magának kellene választ adnia: a háromból melyikhez tartozott a felajánlásában és a kérésében.

Tehát a kérés a felajánlásában, ahogy kiválasztott Mária testvéremnek mondtam még a kezdetekben, íme, elmondom számotokra: Mikor ő is felajánlott egy testvér megbízásában, hisz hogy szokta nektek mondani, és halljátok?

– Uram, megtiszteltek bizalmukkal. Ezt a bizalmat hozom el a felajánlásomban.

Ugye emlékeztek, mikor felajánlja, és mondja, és akkor így mondta ő is:

– Uram, már több, mint egy éve imádkozunk erre a szándékra, és már nem tudom, hogy mit mondjak, mert kérdezi, hogy mikor történik meg a meghallgatása.

És erre így szóltam kiválasztott testvéremnek:

– Miért? Hát nem tegnap helyezted el felajánlásodat?

S meglepődve figyelt, s akkor elmagyaráztam, hogy ez a felajánlás is úgy történik, hogy szinte egy folyamat. A fönti számítás nem teljesen ugyanaz, mint amit itt lent a földön számoltok. A folyamathoz próbáltam nektek elmondani, hogy így érthessétek meg, hogy kell, hogy engeszteljete, imádkozzatok, és majd megtörténik a meghallgatás. Azt mondtam, hogy a folyamatot most elmesélve számotokra is, ahogy annak idején kiválasztott testvéremnek is.

Elmúlt a tél, megjön a tavasz, de amikor tél volt, nem úgy, mint most a jelenben, tehát a kezdetekről van szó, s azt mondtam:

Megjött a tavasz. Ugye kimentek megnézni a földön, a kertben, bárhol, hogy tett-e kárt a tél, a fagy, a hideg, vagy megmaradt. Utána megnézitek a fákat, hogy elkezdenek-e rügyezni, rügy után hoznak-e virágot, virág után hoznak-e termést és levelet. A termés, legyen most egy gyümölcs, növekedik, majdan beérik. Eljön a szüret ideje. Ahogy ez egy folyamat, és időről időre mész, szinte mondhatod azt, tavasztól ősziig eltart, így próbáljátok elképzelni a felajánlásaitokat is, hogy amit ma elhelyezek, az nem biztos, hogy már estére meghallgatásra talál.

Tehát ez is egy folyamat.

De ezt a folyamatot úgy kell értelmeznetek, hogy nincs elfelejtve. Minden ima, amit ti itt lent, a földi életetekben, ahogy most itt jelen vagytok, és ahogy megnyissátok szíveteket, és elindítjátok felfelé a felajánlást, hogy elinduljon a Fény útján a Szentséges és a Szeplőtelen Szívhez, hogy oda érjen, hogy meghallgatásra találjon. A meghallgatás megtörténik, de nem azonnal, és nem úgy, ahogy te akarod.

Ezt mindig elmondtam: Ezt majd Én vagy Atyám adja meg számotokra, a meghallgatás segítségnyújtását, hogy hogyan és miképpen kell.

Azt is elmondtam nem egyszer, és nem kétszer, hogy a saját akaratodat ne akarjad ráerőltetni egy másik testvérré, mert nem biztos, hogy a te akaratod pont neki is jó, amit te szeretnél. Ha valamit úgy láttok, hogy nem jól cselekszik, vagy nem azt teszi, amit kellene, ahhoz az kell, hogy akkor imádkozz érte, ajánld fel,

és kérd számára a megerősítő kegyelem felismerésében, hogy hogyan és miképpen cselekedjen. De ne akard te ráerőltetni saját akaratodat e kegyelem által.

Fontos ezeken is elgondolkodni, érezni mindazt, amire szükség van, amire vágyakozol, ami által érzed a megtörténést a kegyelemben.

És most eljövünk ahhoz a szakaszhoz, a jelenben, hogy ma ismét megkérem a jelen lévő testvéreimet, hogy mindenki nyitott szívvel és lélekkel Sükösdről – kihangsúlyozom: Sükösd jelenlétéről – beszéljen néhány gondolatban, mondatban, a saját megtapasztalásáról vagy ajándékáról, vagy segítségnyújtásáról.

Most nem zárandokhelyről kérem, hanem erről a helyről: ide jössz, Én, Jézus Krisztus Urad itt tanítalak, és most erről a helyről kérdezlek benneteket, tehát ezt várom most tőletek, hogy szóljatok, elkezdve.

És azt kérem tőletek: Ne kérleltessétek magatokat. Ha nem akarsz szólni, akkor intsél, és tovább mennek.

Én megadtam ezt az ajándékot, hogy most mindenki szólhat. Aki túl van, azok is jöjjenek át, és szóljanak. Ha nem jön át, nem kell utánuk menni.

Lehet kezdeni.

(...)

Jézus Krisztus Urunk:

Most Én beszélek felétek. Végighallgattam mindenkinek a hozzászólását. Először azt folytatnám, amikor azt mondta, hogy ezt a sátort talán a lélek tartja. Igen, valóban, a lélek, de a lélekhez el kell mondani: Mikor ez '93. október végén készült, ugye megkaptuk téli időkre a csöveket. Másik év tavaszán azt mondja a szomszéd, aki mindig itt volt, a Magdi, akit úgy ismertetek, férje, János, hogy:

– Most már szóljál ám a Takácséknak, nem érdekel engem, milyen ima van ottan, a csövek kellene vissza. Kell locsolnunk.

Erre átjött a Magdus:

– Jaj, gyerekek, imádkozzunk, legyen eső, mert a János azt mondta, összeszedi a csöveket. Mi lesz velünk? Nincs sátorunk!

És itt a legnagyobb csoda számotokra, hogy amikor kellett a locsolás helyett, hogy eső legyen, az eső mindig megmaradt, megadatott. A csövek meg itt maradtak, harmincegy éve lesz őszre. Tehát a csövek megmaradtak.

Tehát nemcsak a lélek tartja, hanem a csövek is, amelyeket egy télre kaptunk kölcsön. S azóta itt maradt.

Mária:

A másik, a Sáfár testvérünkről akarok megemlékezni, hogy mondottátok, hogy azt a mondta a testvér ugye, hogy:

– Messziről jött ember azt mond, amit akar.

De ennek, tudd, testvérem, hogy volt előzménye.

Indultunk Erdélybe, előtte eljött egy férfi, és azt mondta, segít nekünk azzal, hogy kifesti a kápolnát. Mi nagyon örültünk neki, de mondtuk, hogy mi nem leszünk, mi megyünk Erdélybe. Nem baj, azt mondja, ha túl ők otthon lesznek, a

papáék, akkor majd jön. Azóta többet tájunkra se jött, tehát nem festette ki. Erre te jöttél felajánlani. Erre azt mondja Gyuri:

– Na, ez is olyan, hogy messziről jött ember azt mond, amit akar, mint amaz.

Tehát, mivel ezt megtapasztaltunk, ezért merete neked ezt mondani, mert már egyszer nagyon bízunk a segítségnyújtásában, de az a segítségnyújtás csak szóban hangzott el, többet nem is láttuk az illetőt egy darabig.

Azért el kell mondanom, mikor már minden készen lett, oltárunk is, mindenünk, megjött, de úgy állt meg, a kápolnából, ahogy bejöttök, úgy jobbra fordulunk, van az a szék meg a gyóntató, emlékeztek, most is, ha bementek. Ott úgy meghúzódott, és sokan voltak, és nagyon nézelődött. Ő nem gondolta, hogy én fel fogom ismerni.

Szentmise után megyek körbe ugye, viszem a szentolvasót, velem jön a Sáfár testvér, mert akkor még ő járt, ő még bírt jönni velem. És oda érek, annyit mondtam neki:

– Ugye, drága testvérem, szép lett a kápolnánk a te festésed nélkül is?

Ez a férfi így, jó, hogy nem esett hanyatt, mert ott volt a fal, azt mondja, nem gondoltam, hogy ennyi év után megismerem.

Nem én ismertem meg, biztos, az Úr Jézustól kaptam, hogy ismerjem meg. Mert, ahogy az oltár, úgy hátra néztem, és csak úgy oda kellett figyelnem, és nem tudtam, miért, és akkor értettem meg, hogy jó, ez az a férfi, aki ígéretet tett, csak nem teljesítette.

És ezért van ez, hogy néha a Sáfár testvér így szólt. Mert volt ilyen.

De volt olyan is, mikor szintén, másik évben Erdélybe indultunk, és indulunk ugye a bankba. Ezt a Sáfár testvér felesége tudja elmondani, mert ki kellett volna fizetnünk a kőműveseket, és nem volt elég pénzünk. Azt mondjuk, elmegyünk a bankba, megpróbálunk hitelt kérni az alapítványunkra, és valamennyi időre. És ekkor megjön egy nénike. Tizenharmadika – ezt nagyon érdemes megfigyelni. Szegénykém meghalt, már akkor felajánlottunk. És azt mondja:

– Későn értem ide, messziről jöttem – hisz ő is majdnem Debrecen alatt lakott, és úgy ért ide, hogy már az engesztelésnek vége volt, és minden áron, hogy velem akar beszélni. Erre azt mondja a Gyuri:

– Most te ne beszéljess, péntek van, nem érünk be a bankba. Mi lesz velünk? Nem tudunk elmenni holnap Erdélybe.

Mondom:

– Gyuri! Egy öt percet engedj már, hogy beszéljek a nénivel, mert nagyon... Most ért ide, messziről jött.

Én se tudtam, hogy mit akar.

És képzeljétek el, bemegyek vele a szobába, és meghallgatom, amit elmond, és akkor elmondja nekem, hogy képzeljem el, hogy álmában megjelent neki az Úr Jézus, és azt mondotta:

– Te segíteni akarod ezt a Közösséget, ahova jársz. Hajnalban indulj el, mert nagy szükségük van arra a te adományodra.

És képzeljétek el, pont annyit hozott, amennyit ki kellett mindjárt fizetnünk a kőműveseknek.

Kijöttem. Mondom:

– Gyuri! Nem kell menni a bankba.

Néz rám, hogy valami bajom történt? Még egyszer mondja, hogy ne húzzam is időt. Mondom:

– Gyuri! Nem kell menni a bankba.

Akkor néz rám. Mondom neki:

– Képzeld el, hogy most, aki itt jött, ez a testvérünk, aki hívott, ez pont azt hozta el, amivel most ki tudjuk fizetni a kőműveseket.

Akkor Gyuri leült a meglepetéstől, így csinált:

– Akkor előbb menjünk imádkozni, és csak utána fizetünk.

Akkor már megértette, hogy hálát kell adni az Úr Jézusnak, mert azért Gyuriban ez mindig megvolt, azt higgyétek el, hogy mikor valami segítséget kaptunk, és amikor a Józsi bátyatestvér, ő is, mindig szokta nekem mondani:

– Ugye most letérdelünk, imádkozunk?

Kint, tudják a testvérek, mert ő csak annyit mondott:

– Az Alapítvány részében hálánk van.

Nem boncolgattuk mi, hogy micsoda. Mind a ketten letérdeltünk, és hálát mondtunk az imában.

Tehát ebből is lehet tanulni, hogy a hit, a szeretet, az működik, csak nekünk kell felismerni, elfogadni, érezni és érzékeltetni.

Most mindenki a jó kedvében volt.

Mit mondott nektek pásztortestvérem? Hogy:

– Engem inkább a táncos világ éltetett.

Akkor mutass be egy pár táncot nekünk, testvérem!

(...)

Taps! Tapssal adjuk a zenét.

Szokta ő bent a lakásban, néha egy-két mozdulatot megmutatni, tehát nem sokat, csak ennyit gondoltam, és kis tapssal adjuk neked a zenét.

Vannak ilyen események, mikor zarándokútra is mentünk, ott is történtek ilyenek, hogy néha szinte, ahogy mondani szoktuk, guringáztak a nevetésben, mert így mondták, szó szerint.

Most csak egy olyant említek fel, amikor szintén Erdélyben voltunk, és fent voltunk a hegyen, ahol, tudjátok, nincsen villanyáram. De van egy kedves férfi a bátyák közül, aki megy aludni, és így csinál, csapkod a falon. Mondom neki:

– Zoli, mit keresel?

Azt mondja:

– Minden rendes házban az ajtó mellett van kapcsoló.

Mondom:

– De a hegyen nincs!

Erre azt mondja neki a házigazda, akik ott vendégül láttak, azt mondja:

– Zoli! Ígérem, hogy jövőre kapcsoló lesz. De hogy villany lesz-e, azt már nem tudom megígérni.

De ez semmi! Ezzel kezdődött az este, hogy lefekszünk, vagy éjszaka, inkább úgy mondhatom, már hajnal volt. Nagyon sok virággal köszöntöttek, a testvérek emlékeznek, és lefekszünk, a virágok ott vannak, lefekszünk. Egyszer azt veszem észre, hogy szó szerint így matat valaki.

Hát, mondom, mi ez? És nálam volt egy zseblámpa, amire ők nem számoltam. Én megnyitom: a Zsókánk.

– Zsóka! – Szó szerint így mondtam. – Mi a francot keresel, mert nem bírok aludni?

Azt mondja:

– Azt nézem, hogy miben alszol.

– Hát miben – mondom –, szabadidőben.

Ő átöltözött egy szál hálóingbe, de így fázott. És azt mondja:

– Nem találom a paplanomat.

Akkor világítok neki, elkapja Juliskáét, azzal betakarózik. Alig megnyugszunk, megint.

Mondom:

– Már megint mi van? Hát itt nem igaz, hogy alszunk.

Megint felkapcsolom az éjjeli lámpát, ezt a zseblámpaszerűt. Juliska. Azt mondja:

– Keresem a plédemet.

Mondom:

– De miért nálunk?

– Hát mert – azt mondja – nem találom ott.

Világítok. Azt mondja:

– Jé, a Zsóka betakarózott velem!

Na, ez semmi. Reggel világosodik. A tesónk, az meg így csinál, löki a világokat arrébb, és így nyúl, nyúl, nyúl be, már lenyúlt teljesen. Mondom neki:

– Te meg mit keresel?

Azt mondja:

– Vizet, hogy megmossam a szemeimet, de nincs benne víz.

Mondom:

– Nincs ám, mert lyukas a vödör, nézd.

Ezek csak egy éjszakai események voltak. Mindenki úgy nevetett akkor, mikor reggel ezt elmeséltem. De ebben még ez volt a legnagyobb jó, mikor a Zoli azt mondta a Zsókának, mikor kérdezte, hogy miben alszik, s mondom, hogy szabadidőben, mert nagyon hideg volt akkor ott fent a hegyen, és ő meg, ahogy átöltözött egy szál hálóingbe, azt mondja neki a Zoli:

– Nem mindegy annak az ágyneműnek, miben alszol? Szabadidőben vagy hálóingben, úgy is ki kell mosni.

Mert ő meg ezen mérgeződött, hogy azt mondja:

– Épp, hogy elalszom, felkeltenek. Felkeltenek.

Tehát voltak sok ilyen élmények, amikről lehet beszélni, emlékezni, mert ez a sok év a tanítás mellett sok örömet is, és kegyelmet adott, amikor ebből vagy így felemelkedik bennünk, és tudunk reá gondolni, s akkor érezzük azt, hogy: „Igen, Uram, Te megmutattad, milyen a szenvedés, és hogyan kell a szenvedéssel együtt élni, hogyan kell ezt mérlegelni, és ez által cselekedni a mindennapi életünkben. De mellette megmutattad a mérhetetlen nagy szeretet örömét és kegyelmét, és különösképpen így, hogy néha tényleg úgy tudunk nevetni, mikor úgy együtt voltunk, és éreztük, hogy ezt a nevetést az Úr Jézus adja nekünk a Szűzanyával együtt, hogy boldogok vagyunk, és tudjuk azt, hogy bármilyen nehéz az élet, a fájdalom, a betegség, ha jelentkezik, mindent le lehet küzdeni, de nem egyedül, csak Veled.”

Tehát ezért kapaszkodjunk az Úr Jézus szeretetébe és kegyelmébe, hogy az mindig legyen jelen, és mindig tudjon utat mutatni számunkra, hogy mi is szeretnénk megmaradni testvéreinek, és követni Őt.

Hisz, ahogy mondtam, mert volt, aki azt mondta, hogy „én kiválasztottam magamnak az Úr Jézust”, de az Úr Jézus elmondta: Én választottalak benneteket, Én kerestelek ki benneteket az út porából, felismertelek, mert szükségem volt reátok, és megadtam számotokra a meghívást, és ez által, ha felismerted, elfogadtad, elindultál az úton a mindennap szeretetének jelenlétében.

Jézus Krisztus Urunk:

És most akkor következze áldásunk, hisz részesültünk a mai napon már egy összefogott imában, de ez az ima azt tükrözte számotokra, hogy hogyan és miképpen tanultunk meg imádkozni, mikor egy estében tanítottalak, ami által egy szájként mondtuk, és most részesültetek már a húsvéthajnal Feltámadásában. De azon nem minden testvérem volt jelen, mert vannak, akik nem tudtak eljönni a távolság miatt. Van, aki a betegsége miatt, van, aki pedig azért, mert ápol. Hisz sorolhatnánk, hogy némelyek miért is. Régebben itt voltatok.

Most azt kérem tőletek, legyen nyitott a szívetek, készítsétek fel, hogy el tudjátok fogadni ismét áldásomat, amely betöltheti szíveteket, lelketeket, hogy működhessen rajtatok és bennetek, hogy érezzétek a hajnalfény ragyogását, amelyet – a jelenlévők, akik itt voltak, hogy volt mondva?

Örüljete, és vigadjatok. Hisz ezt az éneket is kéretem tőletek, hogy énekeljétek, és mit mondtam? Bár ezekben a napokban örüljete, és vigadjatok. De Én azt kérem tőletek: Most is örüljete, és vigadjatok!

Aki nem tud felállni, nyugodtan maradhat ülve.

Mária:

Uram, Jézusom, évforduló ünnepén vagyunk jelen, hogy érezzük a Te jelenléted szeretetét. Ajándékozz meg bennünket Fényed sugarának kegyelmével, hogy töltse el szívünket, lelkünket, hogy működhessen rajtunk és bennünk, és mutassa meg számunkra a meghívott utat, amelyet örömmel fogadunk el, és haladunk rajta.

A húsvét Fényében azt mondtad: Áradjon reátok az öröm, a béke, a szeretet kegyelme, és majdan vigadjunk a hajnal Fényének ragyogásában. Ez vegyen erőt most minden jelen lévő testvéreim, aki felkészül, elfogadja a szívébe, lelkébe a Te szeretet-kegyelmed ajándékát.

Ennek reményében most ismételten elmondjuk az imát, amelyre a tanítványaidat tanítottad, és köszöntsük Édesanyánkat, a mi Magyarok Királynőjét, hogy továbbra is legyen velünk, óvjon, védjen és vezessen.

Mi Atyánk, aki a Mennyekben vagy, szenteltessen meg a Te neved!

Jöjjön el a Te országod, legyen meg a Te akaratod, amint a Mennyben, úgy a földön is.

Mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma, és bocsásd meg vétkeinket, miképpen mi is megbocsájtunk az ellenünk vétkezőknek. És ne engedj minket a kísértésbe, de szabadíts meg a gonosztól, mert Tiéd az ország, a hatalom és a dicsőség. Mindörökké! Ámen.

Üdvöz légy, Mária, kegyelemmel teljes! Az Úr van Teveled!

Áldott vagy Te az asszonyok között, és áldott a Te Méhednek Gyümölcse, Jézus.

Asszonyunk, Szűz Mária, Istennek Szent Anyja, imádkozzál érettünk, bűnösökért most és halálunk óráján. Ámen.

Jézus Krisztus Urunk:

Áradjon reátok húsvét-hajnal Fénye, töltse el szíveteket, lelketeket, hogy működhessen rajtatok és bennetek, és ha a szívetekbe zárjátok, akkor érzitek ez által a kegyelmeket, amely minden nap elkísér, lehet bánat, lehet fájdalom, lehet szomorúság, betegség, nehézség, megaláztatás, de ha mindig erre a Fény-ragyogásra gondoltok az átélésben és a megtapasztalásában, erőt ad, és minden el tudtok fogadni, és tovább tudtok lépni, és érezni, hogy működik ez az öröm-szeretet kegyelme.

Mária:

Köszönöm, Uram, Jézusom, hogy megajándékoztál bennünket ezzel a kegyelmi ajándékkal, amelyre testvéreim többen és többen vágyakoztak, hogy részesülhessenek ők is ebből a csodálatos ajándékból, és Te ezt a felajánló kérést elfogadtad, és most megajándékoztál bennünket, hogy érintse meg szívünket, lelkünket, egész lényünket, hogy működhessen rajtunk és bennünk most és mindörökké. Ámen.

„*Ha az élet útján elfáradok...*”⁸

*//: Glória szálljon a mennybe fel,
Jöjjön a földre a béke,
És az emberi szívbe a jóakarát!
Ámen, ámen! ://*

⁸ A jelen lévő testvérek elénekelik az éneket (*Sükösdí énekek éneke*, 48. ének).